

Story Changers: Enhancing Pupils' Social Skills and Enriching Teaching Methods Through Storytelling and Virtual Reality

Intellectual Output:

I02

Intellectual Output Title:

Creation of the “You Tell” Stories and Relevant Guide

Activity:

A5

Activity Title:

Translation of the “You Tell” Stories

Partner:

MMC

Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

Η υποστήριξη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην παραγωγή της παρούσας έκδοσης δεν συνιστά αποδοχή του περιεχομένου, το οποίο αντικατοπτρίζει αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών, και η Επιτροπή δεν μπορεί να αναλάβει την ευθύνη για οποιαδήποτε χρήση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτήν.

Coordinated by

Partners

**Apostolos
Varnavas
Primary School**

Program:	Erasmus+
Key Action:	Cooperation for innovation and the exchange of good practices
Project Title:	Story Changers: enhancing pupils' social skills and enriching teaching methods through storytelling and virtual reality
Project Acronym:	Story Changers
Project Agreement Number:	2020-1-CY01-KA201-066072
Project Start Date:	01/12/2020
Project End Date:	30/06/2023

Πίνακας Περιεχομένων

Τίτλος ιστορίας	3
Βασικές πληροφορίες ιστορίας	3
Βασικό θέμα	3
Δευτερεύον θέμα	3
Μαθησιακά Αποτελέσματα.....	3
Ομάδα-στόχος (Μαθητές).....	3
Άλλες σχετικές πληροφορίες.....	3
Πλαίσιο – σημεία αναφοράς.....	3
Βασικά στοιχεία ιστορίας	4
Βασικοί ήρωες.....	4
Σκηνικό	4
Περίληψη.....	4
Κείμενο ιστορίας.....	5
1ο Σημείο Απόφασης: Ποιος θα πρέπει να είναι υπεύθυνος για τη διοργάνωση της Συναυλίας του Σεληνόφωτος;.....	6
2ο Σημείο Απόφασης: Τι πρέπει να κάνουν η Λένα και ο Χάρης;	13
3ο Σημείο Απόφασης: Να βοηθήσουν η Λένα και ο Χάρης τον Γλάυκο;.....	22

Τίτλος ιστορίας

Το Μυστήριο της Χαμένης Σελήνης

Βασικές πληροφορίες ιστορίας

Βασικό θέμα

Διαφορετικότητα

Δευτερεύον θέμα

Φιλία

Μαθησιακά Αποτελέσματα

Μέσα από την ιστορία, τα παιδιά αναμένεται να μάθουν να:

- Αναγνωρίζουν την ύπαρξη προκαταλήψεων και της επίδρασης που αυτά έχουν στην κοινωνία και γενικότερα στον κόσμο
- Ενθαρρύνουν τους μαθητές να αμφισβητούν προκαταλήψεις και στερεότυπα
- Συνειδητοποιούν τη σημασία και την ομορφιά της διαφορετικότητας
- Αναγνωρίζουν τη σημασία του να μην κρίνεις κάποιο άτομο επιφανειακά, λαμβάνοντας υπόψη μόνο τα εξωτερικά του χαρακτηριστικά
- Κατανοούν τη σημασία του να μοιράζεσαι και να συνεργάζεσαι
- Βλέπουν τα πολλαπλά οφέλη που μπορεί να αποκομίσει ένα άτομο με την εδραίωση πολλών φιλικών και διαφορετικών σχέσεων
- Προωθούν την ανθεκτικότητα και την επιμονή

Ομάδα-στόχος (Μαθητές)

- Μαθητές 1^{ης}-2^{ας} Τάξης Δημοτικής Εκπαίδευσης
- Μαθητές 3^{ης}-4^{ης} Τάξης Δημοτικής Εκπαίδευσης
- Μαθητές 5^{ης}-6^{ης} Τάξης Δημοτικής Εκπαίδευσης

Άλλες σχετικές πληροφορίες

Πλαίσιο – σημεία αναφοράς

Βασικά στοιχεία ιστορίας

Βασικοί ήρωες

- Λένα, η γλυκιά λύκαινα, ο μοναδικός μαύρος λύκος στην αγέλη
- Χάρης, ο χαρούμενος βάτραχος
- Θέμις, ο θερμός άνεμος
- Γλαύκος, η γριά κουκουβάγια
- Πάρης, ο παραπονιάρης/ περήφανος παπαγάλος
- Φοίβη, η κυκλοθυμική τυφλοποντικίνα (μόνο στο ένα σενάριο)

Σκηνικό

Η ιστορία λαμβάνει χώρα σε μία κοιλάδα. Τα κύρια τοπία μέσα στην ιστορία είναι τα εξής:

- Αρχικά σε τρεις περιπτώσεις οι πρωταγωνιστές αλληλεπιδρούν κάτω από ένα δέντρο μεταξύ τους ή και με άλλους χαρακτήρες (κατά τη διάρκεια μιας συνέλευσης, όταν συναντιούνται, όταν οι πρωταγωνιστές συναντούν τον Γλαύκο την κουκουβάγια)
- Κατά μήκος ενός μονοπατιού που διασχίζει μια πεδιάδα και και φτάνει μέχρι τους λόφους που περιτριγυρίζουν την κοιλάδα
- Ένα ποτάμι
- Ένα χωράφι με σιτηρά

Περίληψη

Η ιστορία διηγείται την περιπέτεια της Λένας, της γλυκιάς λύκαινας και του Χάρη, του χαρούμενου βάτραχου και της προσπαθειάς τους να εξιχνιάσουν το μυστήριο του χαμένου φεγγαριού. Στην κοιλάδα όπου λαμβάνει χώρα η ιστορία, οι λύκοι και τα βατράχια δεν τα πηγαίνουν καλά μεταξύ τους και τα δύο είδη ζώων διακατέχονται από ισχυρές προκαταλήψεις το ένα απέναντι στο άλλο. Ακόμα και η κοινή τους αγάπη για τη μουσική αποτελεί γι' αυτά λόγος για διαφωνία. Όλη αυτή η απέχθεια ώθησε τα ζώα να τινάξουν στον αέρα τη διοργάνωση της Συναυλίας του Σεληνόφωτος. Η αποστολή των ηρώων της ιστορίας θα τους κάνει να συνειδητοποιήσουν πως έχουν πολλά περισσότερα κοινά απ' όσα νόμιζαν και πως αυτά τα κοινά μπορούν να οδηγήσουν σε μια αληθινή και παντοτινή φιλία.

Κείμενο ιστορίας

Η ιστορία που πρόκειται να διηγηθώ έχει συμβεί πριν από πολύ καιρό. Ακόμη κι έτσι, τη νιώθω σαν να ήταν χθες. Πίστεψε με, βρισκόμουν κι εγώ εκεί. Ήσουν κι εσύ εκεί μαζί μου και δεν ήμασταν μόνοι, θυμάσαι; Εκεί ήταν και η Λένα η γλυκιά λύκαινα, ο Χάρης ο χαρούμενος βάτραχος και πολλοί άλλοι.

Όλοι τους, μάλλον όλοι μας τόσο ξεχωριστοί και διαφορετικοί, μα συνάμα τόσο όμοιοι μεταξύ μας, αλλά και με κάτι που θα μας ενώνει παντοτινά από εκείνη τη στιγμή.

Όπως όλες οι καλές ιστορίες, έτσι κι αυτή εξιστορεί ένα μεγάλο μυστήριο, το μυστήριο της χαμένης Σελήνης, αλλά και τη Συναυλία του Σεληνόφωτος, την πιο φαντασμαγορική μουσική εκδήλωση στο ζωικό βασίλειο!

Όλα συνέβησαν ένα ήρεμο ανοιξιάτικο βράδυ όταν όλα τα ζώα, από το δάσος μέχρι και τη λίμνη, δεν μπορούσαν να κοιμηθούν. Η Σελήνη είχε φύγει από τη θέση της και η διάσημη συναυλία ήταν καταδικασμένη να ακυρωθεί...

Μια φορά και ένα καιρό, σε ένα όχι και τόσο μακρινό μέρος, τα βατράχια και οι λύκοι δεν τα πήγαιναν πολύ καλά μεταξύ τους. Περπατώντας μέσα στο δάσος, πολύ πιθανόν να άκουγες κάποιο λύκο να μουρμουρίζει: «Δεν τους αντέχω άλλο αυτούς τους τεμπέληδες τους βάτραχους, δεν χρησιμεύουν σε τίποτα! Το μόνο που ξέρουν να κάνουν καλά είναι να χασομερούν πάνω σε μια πέτρα κάτω από τον ήλιο!». Από την άλλη πλευρά στην λίμνη, πολύ συχνά θα άκουγες μια ομάδα βατράχων να συζητάει πετώντας από τη μια πέτρα στην άλλη: «Αυτοί οι λύκοι! Πάντα τόσο είρωνες και υπερόπτες, είναι πιο κρύοι κι από το χρώμα των ματιών τους!»

Κανένας στην Κουιάδα δεν θυμόταν γιατί και πότε είχε ξεκινήσει αυτή η αντιπάθεια μεταξύ τους. Με το πέρασμα του χρόνου, κάθε ζώο ξεκίνησε να πιστεύει πως αυτή η έχθρα ήταν όσο παλιά όσο ο κόσμος που ζούμε κι έτσι όλοι το θεωρούσαν κάτι το φυσιολογικό.

Ακόμα και η κοινή τους αγάπη για τη μουσική και το τραγούδι, που είχαν την τιμητική τους αυτές τις νύχτες που το φεγγάρι ήταν ολοστρόγγυλο σαν μπάλα ποδοσφαίρου, ήταν λόγοι για καυγάδες και διαφωνίες. Η Σελήνη, αγαπητό μου παιδάκι, πόσο όμορφη ήταν αυτή η Σελήνη! Τόσο χλωμή μα και τόσο λαμπερή, τόσο μυστηριώδης μα και τόσο ήρεμη. Όλα τα ζώα αγαπούσαν τη Σελήνη, ωστόσο όχι όσο την αγαπούσαν τα βατράχια και οι λύκοι. Τα πιο γερασμένα και σοφά ζώα έχουν να διηγούνται πως η Σελήνη ευθύνεται για το ότι οι λύκοι και τα βατράχια απέκτησαν τόσο μεγάλη αγάπη για τη μουσική.

Είναι λυπηρό για μένα να σκέφτομαι πως ένας από τους λόγους για το τραγικό αυτό γεγονός είχε έρθει μια βδομάδα πριν την πρώτη νύχτα με πανσέληνο. Όλοι στην κοιλάδα αναρωτιούνταν: ποιος θα πρέπει να είναι υπεύθυνος για τη διοργάνωση της Συναυλίας του Σεληνόφωτος, τα βατράχια ή οι λύκοι;

1ο Σημείο Απόφασης: Ποιος θα πρέπει να είναι υπεύθυνος για τη διοργάνωση της Συναυλίας του Σεληνόφωτος;

- 1) Τα βατράχια
- 2) Οι λύκοι

Επιλογή 1: Τα βατράχια

Μετά από έντονες συζητήσεις και προβληματισμό, όλοι οι κάτοικοι στην Κοιλάδα συμφώνησαν πως μια τόσο δύσκολη απόφαση θα έπρεπε να παρθεί στη Γενική Συνέλευση των Ζώων. Κάθε χρόνο, την πρώτη μέρα της άνοιξης, όλα τα ζώα μαζεύονταν γύρω από το πιο αρχαίο δέντρο στην Κοιλάδα και, με τις ευλογίες της Σελήνης, αποφάσιζαν ποιος θα είναι υπεύθυνος για τη Συναυλία. Αυτό λειτουργούσε μια χαρά για κάποιο διάστημα, ωστόσο κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί για την καταστροφή που θα ακολουθούσε.

«Περιμένετε αλήθεια να μείνουμε άπραγοι και να παρακολουθούμε; Γνωρίζετε τι θα συμβεί εάν αναλάβουν τη διοργάνωση της συναυλίας ένα μάτσο τεμπέληδων βατράχων; Σας προειδοποιώ, θα είναι μια καταστροφή, θα είναι ντροπή για ολόκληρη την Κοιλάδα και την ίδια τη Σελήνη! Δεν μπορούμε να δεχτούμε κάτι τέτοιο!» Αυτό το παραλήρημα προερχόταν από τον κύριο Πεισματόλυκο, τον εκπρόσωπο των λύκων. «Και σταματήστε να με κοιτάτε με αυτό τον τρόπο με τα μεγάλα, κίτρινα μάτια σας κυρία Βατραχότυχη. Τι νομίζατε δηλαδή, ότι θα δεχόμασταν εμείς οι λύκοι ποτέ μια τέτοια απόφαση;»

Η κυρία Βατραχότυχη, που ήταν η εκπρόσωπος των βατράχων, πήρε μια βαθιά ανάσα φουσκώνοντας το στήθος της και απευθύνθηκε προς τα υπόλοιπα ζώα στη συνέλευση: «Αγαπητά μέλη της Συνέλευσης των Ζώων, επιτέλους είχατε την ευκαιρία να δείτε ποιοι είναι στην πραγματικότητα αυτοί οι λύκοι! Δεν τους ενδιαφέρουν οι κανόνες και νομίζουν ότι είναι καλύτεροι από όλα τα υπόλοιπα ζώα. Χαίρομαι πολύ που εμείς τα βατράχια δεν έχουμε και δεν θα έχουμε ποτέ τίποτα κοινό με αυτά τα ζώα!» Ας ψηφίσουμε και ας κερδίσει ο καλύτερος βάτραχος!». Τα υπόλοιπα ζώα στην συνέλευση ξεκίνησαν τότε να μουρμουρίζουν μεταξύ τους και να κάνουν θόρυβο: «Αίσχος! Αυτό είναι απαράδεκτο! Σταματήστε αυτές τις ανοησίες!»

Επιλογή 2: Οι λύκοι

Μετά από έντονες συζητήσεις και προβληματισμό, όλοι οι κάτοικοι στην Κοιλιάδα συμφώνησαν πως μια τόσο δύσκολη απόφαση θα έπρεπε να παρθεί στη Γενική Συνέλευση των Ζώων. Κάθε χρόνο, την πρώτη μέρα της άνοιξης, όλα τα ζώα μαζεύονταν γύρω από το πιο αρχαίο δέντρο στην Κοιλιάδα και, με τις ευλογίες της Σελήνης, αποφάσιζαν ποιος θα είναι υπεύθυνος για τη Συναυλία. Αυτό λειτουργούσε μια χαρά για κάποιο διάστημα, ωστόσο κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί για την καταστροφή που θα ακολουθούσε.

«Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να ψηφίσουμε ένα λύκο για τη διοργάνωση της Συναυλίας σε μια τόσο όμορφη ανοιξιάτικη βραδιά! Τι θα συμβεί αν αφήσουμε τη συναυλία στα χέρια ενός μάτσου αναισθητων και εγωιστών λύκων; Σας προειδοποιώ, θα είναι μια καταστροφή, θα είναι ντροπή για ολόκληρη την Κοιλιάδα και την ίδια τη Σελήνη! Δεν μπορούμε να δεχτούμε κάτι τέτοιο!». Αυτό το παραλήρημα προερχόταν από την κυρία Βατραχότυχη, την εκπρόσωπο των βατράχων. «Και μην με βλέπεις με αυτό το παγερό βλέμμα κύριε Πεισματόλυκε. Τι νομίζατε δηλαδή, ότι θα δεχόμασταν εμείς οι βάτραχοι ποτέ μια τέτοια απόφαση;»

«Αγαπητά μέλη της Συνέλευσης των Ζώων», είπε με δυνατή φωνή ο εκπρόσωπος των λύκων κύριος Πεισματόλυκος, «Αν και όσα ακούσαμε ήταν ακατάλληλα και ασεβή, χαίρομαι που είχατε όλοι την ευκαιρία να ακούσετε τα λόγια της κυρίας Βατραχότυχης, γιατί πλέον μπορώ να πω με σιγουριά πως εμείς οι λύκοι χαιρόμαστε που δεν έχουμε τίποτα κοινό με αυτά τα ζώα! Ας ψηφίσουμε και ας κερδίσει ο καλύτερος λύκος!»

Τα υπόλοιπα ζώα στην συνέλευση ξεκίνησαν τότε να μουρμουρίζουν μεταξύ τους και να κάνουν θόρυβο: «Αίσχος! Αυτό είναι απαράδεκτο! Σταματήστε αυτές τις ανοησίες!»

Συνέχεια και για τα δύο σενάρια:

Η συζήτηση συνεχίστηκε για πολύ ακόμη, με δυνατές κραυγές και βαριές κατηγορίες να εκτοξεύονται από όλες τις πλευρές. Όλοι προσπαθούσαν να φωνάξουν πιο δυνατά από τους υπόλοιπους για να επικρατήσει η άποψή τους κι έτσι, όταν ο πρόεδρος της Συνέλευσης κτύπησε το σφυρί του για να ανακοινώσει το τέλος της συνεδρίας, τα ζώα δεν είχαν καταλήξει σε κάποια απόφαση. Ξαφνικά, μια βαθιά σιωπή είχε πέσει γύρω από το αρχαίο δέντρο: κανείς, ούτε τα βατράχια αλλά ούτε και οι λύκοι τόλμησαν να πουν κάτι, μιας και καταβάθος γνώριζαν πολύ καλά πως μόλις είχαν ζήσει την πιο θλιβερή μέρα στην ιστορία της Κοιλιάδας. Σιγά-σιγά είχαν ξεκινήσει να πηγαίνουν όλοι σπίτι απογοητευμένοι, προσπαθώντας να μην διασταυρώσουν καν τα βλέμματά τους. Μόνο η Λένα, η γλυκιά λύκαινα και η μοναδική που είχε μαύρο χρώμα μέσα στην αγέλη, έφυγε μόνη της και ξεκίνησε αθόρυβα να κατευθύνεται προς την λίμνη. Ο ήλιος είχε ήδη αρχίσει να δύει και από εκείνο το σημείο τα αστέρια και το φεγγάρι έλαμπαν πάντα με ένα πιο ζεστό και μαγευτικό φως. Έτσι, η Λένα κατευθυνόταν προς τη λίμνη, αφού είχε πραγματική ανάγκη να νιώσει αυτή τη «ζεστασιά».

Ξάπλωσε λίγο πιο πέρα από το νερό και πίσω από ένα ανθισμένο δέντρο, για να μην τραβήξει πάνω της τα βλέμματα των περαστικών. Περίμενε λοιπόν τον ήλιο να γίνει ολοένα και μικρότερος και να δώσει τη θέση του στην νύχτα. Έκλεισε τα μάτια της και πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να γεμίσει τα πνευμόνια της με την ευωδία των ανθισμένων λουλουδιών και ελπίζοντας πως με αυτό τον τρόπο θα κατάφερνε να αναπληρώσει εκείνο το αίσθημα δυστυχίας που της είχε μείνει από την συνέλευση.

Τότε η Λένα άκουσε ένα κόασμα πίσω της: «Τι έχουμε εδώ; Ένας λύκος; Τι γυρεύεις εσύ τόσο κοντά στην λίμνη;». Η γλυκιά λύκαινα γύρισε από τη μια, γύρισε κι απ' την άλλη, όμως δεν έβλεπε κανέναν. Ξαφνικά ο Χάρης, ο χαρούμενος βάτραχος, ξεπετάχτηκε από τον θάμνο που κρυβόταν και ξεκίνησε να βλέπει επίμονα τη Σίλα με τα ολοστρόγγυλα, κίτρινα και γεμάτα υποψία μάτια του. Η Λένα τον κοίταξε πίσω σχεδόν αδιάφορα.

«Λοιπόν, θα μου απαντήσεις λύκαινα;» είπε ο Χάρης με μια ανάσα. Η Λένα τότε παρατήρησε πως στον τόνο της φωνής του Χάρη δεν υπήρχε πλέον καχυποψία, αλλά απλή περιέργεια.

«Ονομάζομαι Λένα και όχι λύκαινα, και ήρθα εδώ για να απολάυσω τη δύση του ήλιου και να βρω λίγη γαλήνη μετά από όλα εκείνα τα άσχημα πράγματα που έγιναν στην συνέλευση. Εσύ πώς ονομάζεσαι;»

«Εγώ είμαι ο Χάρης» είπε ο βάτραχος κάνοντας ακόμη έναν πήδο προς το μέρος της Λένας.

«Λοιπόν Χάρη, θες να καθίσεις εδώ δίπλα μου; Αύριο ξημερώνει μια καινούργια μέρα, όπου θα συνεχίσουμε να προσποιούμαστε ότι δεν υπάρχει ο ένας για τον άλλο. Αυτό βέβαια μέχρι την επόμενη συνέλευση, όπου θα συνεχίσουμε τις λογομαχίες και τους καυγάδες. Για τώρα όμως, υπάρχει χώρος εδώ δίπλα μου και το φεγγάρι είναι έτοιμο να λάμψει στην Κοιλιάδα. Είμαι σίγουρη ότι θα το απολαύσεις όσο κι εγώ.»

Ο Χάρης φαινόταν κάπως συγχυσμένος: «Μάλλον πρέπει να έχει μείνει νερό μέσα στα αυτιά μου και δεν ακούω τόσο καλά» σκέφτηκε αρχικά ο βάτραχος. «Μόλις με προσκαλέσει ένας λύκος να καθίσω μαζί του;». Η Λένα τότε του έριξε ένα γλυκό βλέμμα, το βλέμμα κάποιου που έχει βαρεθεί να καυγαδίζει εκείνη τη μέρα, όπως ακριβώς είχε κουραστεί κι ο ίδιος ο Χάρης.

«Η αλήθεια είναι πως δεν έχω και κάτι καλύτερο να κάνω» είπε ο Χάρης και προσγειώθηκε με ένα μακρύ σάλτο δίπλα από τη Λένα.

Ένα απαλό αεράκι φυσούσε μέσα από τα κλαδιά του δέντρου, μεταφέροντας τη μυρωδιά των ανθών του και διακόπτοντας τη σιωπή που υπήρχε. Τα δύο ζώα πέρασαν τα επόμενα λεπτά θαυμάζοντας τον ήλιο, που πλέον φάνταζε σαν μια μικρή φωτεινή κουκίδα πάνω στον ορίζοντα και που ετοιμαζόταν να γλιστρήσει πίσω από τους λόφους που περικύκλωναν την Κοιλιάδα.

Όταν και η τελευταία αχτίδα ξεθώριασε πίσω από την άκρη του κόσμου τους, η Λένα και ο Χάρης έκλεισαν τα μάτια και κράτησαν την αναπνοή τους σχεδόν χωρίς να το καταλάβουν. Με τα μάτια τους κλειστά, ένιωθαν τη νύχτα να πέφτει αργά στην Κοιλιάδα, όπως μια κουβέρτα σκεπάζει το κρεβάτι μας μέσα στον χειμώνα για να μας ζεστάνει. Ωστόσο και τους δύο είχε κυριεύσει ένα αίσθημα ότι κάτι παράξενο είχε συμβεί. Είχαν ξεκινήσει να νιώθουν ένα ρίγος που μόνο κάτι κακό θα μπορούσε να σημαίνει.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Χάρης, λες κι είχε ξυπνήσει από ένα κακό όνειρο. «Γιατί δεν ουρλιάζουν οι φίλοι σου οι λύκοι; Γιατί δεν κοάζουν τα υπόλοιπα βατράχια;»

Η Λένα τότε άνοιξε τα μάτια και αμέσως κατάλαβε ότι η νύχτα ήταν πιο σκοτεινή από ποτέ. Από ένστικτο κοίταξαν κι οι δύο πάνω και αυτό που αντίκρισαν τους είχε τρομοκρατήσει: η Σελήνη έλειπε από τον ουρανό και στη θέση της τώρα υπήρχε μια τεράστια μάυρη τρύπα!

Ο Χάρης ξεκίνησε να τρίβει τα μάτια του για να βεβαιωθεί ότι ήταν ξύπνιος και αμέσως μετά η Λένα έκανε το ίδιο. «Δεν πιστεύω στα μάτια μου, τι στο καλό συμβαίνει;»

Η σιωπή που επικρατούσε μέσα στη νύχτα, έδωσε τη θέση της στις κραυγές των ζώων της Κοιλιάδας. Κραυγές ανησυχίας και τρόμου, κραυγές αμφιβολίας και σύγχυσης. Και μετά από όλα αυτά και πάλι απόλυτη σιωπή. Το αεράκι δυνάμωνε ολοένα και περισσότερο, λες και ο ίδιος ο Άνεμος έψαχνε να βρει τη Σελήνη στις τέσσερις γωνιές της Κοιλιάδας.

«Εμείς φταίμε για όλα αυτά», είπε η Λένα αναστενάζοντας.

«Τι εννοείς, εγώ δεν έκανα τίποτα!» απάντησε θιγμένος ο Χάρης.

«Δεν εννοούσα εμένα κι εσένα συγκεκριμένα, αλλά γενικά τους λύκους και τα βατράχια. Καταφέραμε να μετατρέψουμε τη σημερινή μέρα στη χειρότερη που υπήρξε ποτέ στην Κοιλιάδα. Ε λοιπόν, τώρα έχει σειρά και η χειρότερη νύχτα της.»

«Πραγματικά δεν καταλαβαίνω τι λες λύκαινα» είπε ο βάτραχος και εκτοξεύθηκε μακριά από τη Λένα. Τότε προσγειώθηκε σε ένα βράχο λίγο πιο πέρα και συνέχισε να τη βλέπει επίμονα από ψηλά.

«Μα δεν βλέπεις τι έχει συμβεί; Έπρεπε να συμφωνήσουμε στο ποιος θα οργάνωνε τη συναυλία και αντί γι' αυτό, κολλήσαμε σε μια ανούσια συζήτηση που δεν είχε να προσφέρει κάτι σε κανένα από τα ζώα. Όλα αυτά έγιναν επειδή βάλαμε τον εγωισμό μας πάνω από όλα! Και τώρα...η Σελήνη έχει φύγει. Το τραγούδι δεν θα είναι ποτέ ξανά το ίδιο χωρίς εκείνη...»

Ο Χάρης άνοιξε το στόμα του για να απαντήσει, όμως τότε ένιωσε έναν κόμπο στον λαιμό και σταμάτησε. Έσκυψε το κεφάλι και αντί να πηδήξει, σύρθηκε σιγά-σιγά δίπλα στη Λένα. Τότε έμειναν κι οι δύο σιωπηλοί για λίγα δευτερόπτα χωρίς να μπορούν να κοιτάξουν πάνω προς τον ουρανό. Τότε ξαφνικά, τα κλαδιά του δέντρου ξεκίνησαν να κουνιούνται από τον άνεμο και κάτι εκπληκτικό συνέβη. Ο άνεμος αυτός ξεκίνησε να σχηματίζει ένα κύκλο γύρω από τα δύο ζώα, ενώ γύρω από αυτά δεν κουνιόταν ούτε φύλλο. Ήταν λες και ο άνεμο προσπαθούσε να αγκαλιάσει και να σκαρφαλώσει τον κορμό του δέντρου ώσπου ξαφνικά φάνηκε να χτυπάει πάνω σε ένα από τα κλαδιά και να πέφτει κάτω.

«Ωωωχ! Πότε θα σταματήσω να χτυπάω παντού το φτωχό αέρινο μου κεφάλι;» ακούστηκε μια φωνή.

«Λένα, άκουσες ότι άκουσα κι εγώ; Είδαμε όντως αυτό το πράγμα να χτυπάει το κεφάλι του πάνω σε ένα κλαδί;» ρώτησε απορημένος ο Χάρης.

«Χαρωπέ μου φίλε, αρχικά είμαι μια κυρία και όχι ένα “πράγμα”. Το όνομα μου είναι Θέμις, ο θερμός άνεμος.»

«Χαιρόμαστε πολύ που σε γνωρίζουμε Θέμιδα! Έτσι δεν είναι, Χάρη;» ξεφώνισε η Λένα ρίχνοντας ένα αυστηρό βλέμμα στον βάτραχο. Ο Χάρης τότε σήκωσε τους ώμους και τότε έγνεψε καταφατικά λέγοντας:

«Ναι σίγουρα, δεν βλέπεις κάθε μέρα τον άνεμο να χτυπάει το κεφάλι του δεξιά και αριστερά...»

«Αγαπητή Θέμιδα, μήπως ξέρεις τι τρέχει με τη Σελήνη; Πού έχει εξαφανιστεί; Εμείς ευθυνόμαστε για όλο αυτό, έτσι δεν είναι;» ξεκίνησε να ρωτά η γλυκιά λύκαινα, ελπίζοντας να καταλάβει έστω το παραμικρό για το τι είχε συμβεί. Λίγα λεπτά νωρίτερα θα μπορούσε να φανταστεί ένα τέτοιο συμβάν μόνο στους χειρότερους της εφιάλτες.

Ακόμα κι ο Χάρης που μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν έχανε την ευκαιρία να κάνει αστεία, τώρα καθόταν πάνω σε ένα βράχο και περίμενε για μια απάντηση, οποιαδήποτε απάντηση.

«Αγαπητοί μου φίλοι λυπάμαι που θα σας απογοητεύσω, ωστόσο δεν έχω κάποια απάντηση στις ερωτήσεις σας. Η Σελήνη έχει φύγει και τώρα η νύχτα μοιάζει πιο σκοτεινή και πιο κρύα από ποτέ.»

Η Γουέντυ έκανε μια μικρή παύση και μετά συνέχισε λέγοντας:

«Έχω ψάξει σε κάθε μια από τις τέσσερις γωνίες της Κουιάδας, ελπίζοντας να βρω κάτι, οτιδήποτε... Δυστυχώς δεν κατάφερα να βρω κάτι και ένιωσα τόσο απελπισμένη. Τότε όμως είχα μια ιδέα και πήγα να επισκεφτώ τον Νέφο, το αναπαυτικό σύννεφο.»

«Και ποιος είπαμε ότι είναι αυτός ο Νέφος;» είπε με ένα κόσμη γεμάτο απορία ο Φρεντ.

«Ο Νέφος είναι ο καλύτερος φίλος της Σελήνης. Κάθε φορά που η Σελήνη ένιωθε κουρασμένη, εγώ φυσούσα και ξεφυσούσα και έστελνα τον Νέφο κοντά της. Τότε εκείνη ακουμπούσε πάνω στο αναπαυτικό σύννεφο και ξεκουραζόταν ανάμεσα στα συννεφένια του μαξιλάρι. Σκέφτηκα λοιπόν, πως, αν υπάρχει κάποιος που μπορεί να γνωρίζει κάτι για την εξαφάνιση της Σελήνης, αυτός θα είναι ο Νέφος!»

«Λοιπόν; Έμαθες κάτι; Άντε καλή κι αέρινη μας φίλη, μη μας κρατάς άλλο σε αγωνία». Ο Χάρης πηδούσε δεξιά κι αριστερά από την αγωνία, λες και πηδούσε πάνω σε αναμμένα κάρβουνα.

«Ηρέμησε ανυπόμονε μου φίλε κι άσε την Θέμιδα να μιλήσει» είπε τότε η Λένα, αν και η ίδια επίσης ανυπομονούσε να ακούσει τη συνέχεια της ιστορίας.

Η Θέμιδα τότε συνέχισε λέγοντας: «Λουπόν, ούτε ο Νέφος ήξερε και πολλά για αυτή την υπόθεση, ωστόσο μου έδωσε αυτό... Δεν μπορώ να καταλάβω τι ακριβώς είναι, έτσι μόλις σας είδα να κάθεστε εδώ μαζί, έναν βάτραχο και έναν λύκο να απολαμβάνουν μαζί το ηλιοβασίλεμα, σκέφτηκα ότι μάλλον θα έχετε κάτι ξεχωριστό μέσα σας. Ορίστε λοιπόν!» είπε η Θέμις κι έδωσε ένα μικρό σακουλάκι στα δύο ζώα. Το σακουλάκι ήταν ελαφρύ σαν πούπουλο και ήταν δεμένο με μια χρυσή κλωστή. Όταν οι φίλοι μας άνοιξαν το σακούλι, μια μικρή λάμψη και μια υπέροχη ευωδία από αστέρια έκαναν την εμφάνισή τους. Το σακουλάκι ήταμ γεμάτο με φεγγαρόσκονη!

«Αυτά είναι εξαιρετικά νέα! Η Σελήνη είναι ακόμη κάπου εδώ κοντά!» φώναξε η Λένα σχεδόν δακρυσμένη από χαρά.

«Μα δεν καταλαβαίνω, πού θα μπορούσε να έχει πάει;» απάντησε ο Χάρης γουρλώνοντας τα βατραχίσια του μάτια.

«Δεν ξέρω, ωστόσο υπάρχει και συνέχεια» αποκρίθηκε η Θέμις. «Ο Νέφος μου έδωσε κι αυτό το μικρό χαρτάκι. Είναι ένα μήνυμα από τη Σελήνη και σκέφτηκα ότι ίσως να θέλετε να του ρίξετε μια ματιά».

«Να είσαι σίγουρη ότι θέλουμε!» φώναξε ο Χάρης χωρίς να χάσει δευτερόλεπτο. Έπειτα με ένα ψήλο πήδο άρπαξε το χαρτάκι, που ήταν κι αυτό δεμένο με μια χρυσή κλωστή. Τότε διάβασε δυνατά το περιεχόμενο του χαρτιού: **«Όταν ελπίζεις για μια καινούργια αρχή, ένα κοινό πάθος μπορεί να χαράξει τον δρόμο προς αυτήν».**

Ενώ διάβαζε το χαρτάκι, ο Χάρης συνειδητοποίησε πως ήταν γραμμένο με το πιο σκοτεινό μαύρο μελάνι που είχε δει ποτέ. Πιο μαύρο κι απ' την ίδια τη νύχτα...

«Τι μπορεί να σημαίνει αυτό το μήνυμα; Δεν καταλαβαίνω...» είπε τότε ο Χάρης αναστενάζοντας.

«Είναι ένα αίνιγμα! Είναι η λύση που θα φέρει πίσω τη Σελήνη, είμαι σίγουρη!» απάντησε η Λένα με μια έκρηξη ενθουσιασμού και αυτοπεποίθησης.

«Χαίρομαι πολύ που βλέπεις αυτή την πρόκληση με τόση αισιοδοξία, καλή μου Λένα!» είπε η Θέμις. «Κάπου εδώ νομίζω ότι το δικό μου έργο έχει τελειώσει. Τώρα η επίλυση του μυστηρίου είναι στα χέρια σας και σας εύχομαι όλοψυχα να τα καταφέρετε! Είμαι σίγουρη πως θα τα ξαναπούμε στο μέλλον!»

Τότε η Θέμις ξεκίνησε να ανεβαίνει προς τα πάνω αποχαιρετώντας τους καινούργιους της φίλους. Ωστόσο, αδέξια καθώς ήταν, χτύπησε ξανά το κεφάλι της σε ένα άλλο κλαδί του δέντρου. Από το χτύπημα

ο κορμός του δέντρου ξεκίνησε και πάλι να κουνιέται, γεμίζοντας τον αέρα με την ευωδία των ανθών του, μαζί με ένα νέο αίσθημα ελπίδας για τους φίλους μας.

Η Λένα και ο Χάρης παρακολούθησαν τη Θέμιδα να εξαφανίζεται μέσα στον σκοτεινό νυχτερινό ουρανό και παρέμειναν ήσυχοι για λίγο.

«Τι παράξενη γνωριμία...» είπε στο τέλος ο Χάρης.

«Ευτυχώς που το παράξενο δεν σημαίνει παράλληλα και κακό» απάντησε η Λένα γυρίζοντας το βλέμμα της στον Χάρη. «Και τώρα που ξέρουμε πως η Σελήνη βρίσκεται κάπου εδώ τριγύρω, τι πρέπει να κάνουμε;»

2ο Σημείο Απόφασης: Τι πρέπει να κάνουν η Λένα και ο Χάρης;

- 1) Πρέπει να πάνε ο καθένας στο σπίτι του και να διηγηθούν στις οικογένειές τους τι ακριβώς έγινε
- 2) Πρέπει να συνεχίσουν την περιπέτειά τους!

Επιλογή 1 – Αποφασίζουν να πάνε ο καθένας στο σπίτι του και να διηγηθούν στις οικογένειές τους τι ακριβώς έγινε

«Τι συμβαίνει Χάρη; Είσαι πολύ ήσυχος και δεν με έχεις συνηθίσει έτσι! Είσαι έτοιμος να ξεκινήσουμε για να βρούμε τη αγαπημένη μας Σελήνη;» είπε η Λένα προσπαθώντας να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό της.

«Άκου καλή μου λύκαινα. Όλο αυτό μου θυμίζει τις φορές που θέλω να κάνω κάτι, ενώ ξέρω ότι οι γονείς μου θα το θεωρήσουν ανεύθυνο. Κοίταξε μας, τι μπορούμε να κάνουμε ένας λύκος και ένας βάτραχος; Δε θα πω ψέματα, πέρασα πολύ ωραία μαζί σου και θα θυμάμαι για πάντα αυτή την μικρή περιπέτεια και το θερμό αεράκι της Θέμιδας. Ωστόσο, δεν μπορώ να πάω πιο πέρα. Ας πάμε σπίτι και ας αφήσουμε τους ενήλικες να χειριστούν το μυστήριο της Σελήνης.»

Η Λένα παρέμεινε σιωπηλή για λίγο, χαμήλωσε το βλέμμα της και ξεκίνησε να παίζει αμήχανα με τα φύλλα που είχαν πέσει από το δέντρο λόγω της απογείωσης της Θέμιδας.

«Λυπάμαι που το ακούω αυτό Χάρη. Ωστόσο, υποθέτω πως έχεις δίκιο...καλύτερα να πάμε σπίτι και να περιμένουμε να δούμε τι θα συμβεί. Μάλλον ήρθε η ώρα για το αντίο.»

Τα δύο ζώα έριξαν ένα τελευταίο βλέμμα προς τη μαύρη τρύπα που είχε αφήσει η Σελήνη πάνω στον ουρανό. Έπειτα ξεκίνησαν να κινούνται ο καθένας προς την αντίθετη κατεύθυνση, χωρίς να βρουν τη δύναμη να ανταλλάξουν κάποια βλέμμα. Τα δύο ζώα ε

Λίγο αργότερα θα μπορούσες να ακούσεις φωνές αν περνούσες από το σπίτι της Λένας.

«Μα τι είναι αυτά που λες;» φώναζε η μαμά της γλυκιάς λύκαινας. «Πώς είναι δυνατό να πέρασες τόσο χρόνο με έναν βάτραχο; Είμαι πολύ απογοητευμένη από αυτή σου τη συμπεριφορά, νόμιζα πως η κόρη μου θα είχε περισσότερη λογική.»

Η Λένα δεν έδινε τόση σημασία στις φωνές της μαμάς της. Ήταν ακόμη πολύ ενθουσιασμένη από την περιπέτεια που είχε περάσει και ανυπομονούσε να μοιραστεί τα νέα της.

«Μα μαμά, δεν άκουσες τι σου διηγήθηκα μόλις τώρα; Η Θέμιδα ο θερμός άνεμος γύρισε τις τέσσερις γωνιές της Κουιάδας για να βρει τη Σελήνη και μετά πήγε να βρει τον Νέφο και εκείνος της έδωσε ένα χαρτάκι και τότε...»

Τότε η μαμά της Λένας την διέκοψε απότομα.

«Πώς περιμένεις να πιστέψω όλα αυτά που μου λες; Ένα μήνυμα από τον άνεμο; Ή μήπως από ένα σύννεφο; Καλή μου, μάλλον σε έχει κοροϊδέψει αυτός ο βάτραχος. Έτσι κι αλλιώς αυτό ξέρουν να κάνουν καλύτερα, να ξεγελούν και να κοροϊδεύουν τα υπόλοιπα ζώα!»

«Αυτό δεν είναι αλήθεια!» αποκρίθηκε η Λένα. «Όταν εξαφανίστηκε η Σελήνη, ο Χάρης λυπήθηκε όσο κι εγώ. Το έβλεπα με τα μάτια μου. Ήθελε κι εκείνος να βοηθήσει όμως...»

«Όμως τι;» ρώτησε η μαμά της Λένας. «Άσε με να μαντέψω. Δεν ήθελε να πάρει καμία ευθύνη πάνω του. Πολύ χαρακτηριστικό για έναν βάτραχο!» είπε και κούνησε το κεφάλι της με ειρωνεία.

«Μα μαμά...» πήγε να πει η Λένα, ωστόσο η μαμά της την διέκοψε ξανά.

«Έχω ακούσει αρκετά! Πήγαινε αμέσως στο δωμάτιό σου και δεν θα το κουνήσεις από εκεί αν δεν το πω εγώ! Δεν θέλω να ακούσω ξανά για μηνύματα από το φεγγάρι, για βατράχους και για ανέμους που μιλάνε!»

Η Λένα κατάλαβε από τον τόνο της φωνής της μαμάς της πως δεν υπήρχε περιθώριο για άλλη συζήτηση. Έτσι, έτρεξε προς το δωμάτιό της γεμάτη λύπη και απογοήτευση και έκλεισε την πόρτα.

Ενώ ξάπλωνε στο κρεβάτι της για αρκετή ώρα και σκεφτόταν, άκουσε μια φωνή που προερχόταν από έξω να ψιθυρίζει το όνομα της.

«Λένα! Πού είσαι καλή μου λύκαινα; Βγες έξω!»

Η Λένα τότε βγήκε στο παράθυρο και έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο.

«Το ήξερα ότι ήσουν εσύ Χάρη! Πες μου όμως, τι γυρεύεις εδώ;»

«Εσύ τι νομίζεις ότι γυρεύω εδώ; Προσπαθώ να κάνω τη βαρετή λυκίσια ζωή σου λίγο πιο ενδιαφέρουσα. Ας μην χάνουμε άλλο χρόνο, έχουμε ένα μυστήριο να λύσουμε!»

Τα δύο ζώα περπατούσαν ήδη για αρκετή ώρα, ακολουθώντας ένα μονοπάτι που περνούσε από μια μικρή πεδιάδα και ακολούθως οδηγούσε στο δάσος και από εκεί στους λόφους.

«Η πεδιάδα αυτή έμοιαζε με μικρό θησαυρό εκείνες τις ωραίες φεγγαρόλουστες νύχτες» είπε με νοσταλγία η Λένα. «Ένα λευκό φως σκέπαζε απαλά ολόκληρο το τοπίο, με τέτοιο τρόπο που το γρασίδι και τα κλαδιά των δέντρων να μοιάζουν σκεπασμένα από χιόνι. Τώρα πλέον χωρίς τη Σελήνη, ούτε τη λάμψη ενός κεριού δεν θυμίζει αυτό το τοπίο.»

«Κοίτα τα καημένα τα αστέρια», είπε ο τότε ο Χάρης. «Προσπαθούν με κάθε τρόπο να φωτίσουν λίγο αυτό το μέρος».

Τα δύο ζώα παρέμειναν σιωπηλά για λίγο, αναπολώντας το τι είχαν περάσει μέχρι εκείνο το σημείο: το περίεργο συναίσθημα όταν εξαφανίστηκε η Σελήνη, έπειτα η συνάντηση με τη Θέμιδα και τώρα το αίνιγμα που πρέπει να επιλύσουν. Αυτή δεν έμοιαζε μια εύκολη αποστολή για τον Χάρη και τη Λένα.

«Όταν ελπίζεις για μια καινούργια αρχή, ένα κοινό πάθος μπορεί να χαράξει τον δρόμο προς αυτήν... Τι πιστεύεις πως μπορεί να σημαίνει;» ρώτησε η Λένα.

Ο Χάρης τότε σήκωσε ταυτόχρονα τους ώμους και τα φρύδια τους λέγοντας:

«Καινούργια αρχή...πάθος... Δεν ξέρω λύκαινα, δεν μπορώ να βγάλω κάποιο νόημα από αυτή τη φράση.»

«Θα το εκτιμούσα αν με φώναζες με το όνομα μου αντί να με αποκαλείς συνέχεια “λύκαινα”!»

«Εντάξει λοιπόν ΛΕΝΑ! Θα ήθελα να σου κάνω μια ερώτηση. Πιστεύεις πως εμείς κι οι διαφωνίες μας ευθυνόμαστε για το γεγονός της φυγής της Σελήνης; Όλοι γνωρίζουν πως οι λύκοι και οι βάτραχοι δεν τα πάμε καλά μεταξύ μας. Γιατί να εξαφανιστεί λοιπόν; Μήπως προσπαθεί να...»

Ο Χάρης σταμάτησε μόλις άκουσε κάποιες παράξενες κραυγές να έρχονται από κάπου εκεί κοντά:

«Τι τραγωδία! Τι δράμα! Ένας δύστιχος παπαγάλος, καταδικασμένος να περνάει απαρατήρητος για το υπόλοιπο της ζωής του. Τι μεγάλη ατυχία. Τόσα όμορφα χρώματα να πηγαίνουν χαμένα!»

«Γεια σου καλέ μου παπαγάλε!» του είπε τότε με γλυκό τρόπο η Λένα.

Ο Χάρης τότε πήδηξε μπροστά της και της είπε με έντονο ύφος:

«Λύκαινα περίμενε! Κοίτα, ο συγκεκριμένος παπαγάλος δεν φαίνεται και πολύ καλά. Δεν υπάρχει λόγος να ψυχαγωγούμε τον κάθε περίεργο τύπο που βρίσκουμε στον δρόμο μας. Πιστεύω θα ήταν μια καλή ιδέα να συνεχίσουμε την αποστολή μας.»

«Αυτά που λες είναι ανοησίες Χάρη, είμαι σίγουρη ότι δεν τα εννοείς πραγματικά!» είπε η Λένα και έτρεξε προς τον παπαγάλο. «Γεια σου, πώς σε λένε καλέ μου φίλε;»

Ο παπαγάλος σήκωσε το κεφάλι προς τους δύο μας φίλους και απάντησε έκπληκτος:

«Ποιος; Εγώ; Καλέ μου λύκε, με είδες! Είσαι από τα λιγοστά ζώα που μπορούν ακόμη να με δουν! Είμαι ο Πάρης ο παπαγάλος.»

«Κατάλαβα, ωραία θα περάσουμε πάλι! Εγώ στα ‘λεγα...» σιγομουρμούρισε ο Χάρης, ρίχνοντας ένα ειρωνικό βλέμμα στην Λένα.

Η Λένα προσποιήθηκε πως δεν είδε τον Χάρη και συνέχισε:

«Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία Πάρη! Εγώ ονομάζομαι Λένα και αυτός ο χαρωπός μου φίλος είναι ο Χάρης. Γιατί κλαις αν επιτρέπεται;»

Ο παπαγάλος έμοιαζε να ενδιαφέρεται να μάθει για τους δύο ταξιδιώτες που συνάντησε και τους έριξε ένα βλέμμα γεμάτο απορία. Στο μυαλό του τριγύριζαν διάφορες απορίες:

«Τι γυρεύουν μαζί μια λύκαινα και ένας βάτραχος; Και ειδικά αυτή την ώρα μέσα στο πυκνό σκοτάδι; Τι να σκαρώνουν άραγε;»

Ωστόσο, αντί να κάνει τις ερωτήσεις που τον προβληματιζαν, εκείνος συνέχισε να κλαψουρίζει:

«Γιατί να σας ενδιαφέρει ο λόγος που υποφέρω; Ακόμα και να σας πω, τι διαφορά θα κάνει; Κανείς δεν θα μπορέσει να θαυμάσει ξανά τα πολύχρωμα φτερά μου, αφού η Σελήνη δεν θα λάμψει ξανά στον ουρανό! Φτωχέ μου παπαγάλε...»

«Πολύχρωμέ μου φίλε, δεν θα έπρεπε να το λες αυτό! Μπορούμε ακόμα να θαυμάσουμε όλα τα χρώματα πάνω στα ωραία σου φτερά. Είσαι ένα ουράνιο τόξο με φτερά! Έτσι δεν είναι Χάρη;»

Ο Χάρης δίστασε για λίγο και τότε η Λένα τον κοίταξε με ένα σχεδόν απειλητικό ύφος. Ο φτωχός βάτραχος δεν είχε επιλογή.

«Εμμ ναι, φυσικά. Κοίτα τι ωραίο χρώμα... τώρα που το σκέφτομαι, τι χρώμα είναι αυτό πάνω στα φτερά σου;»

Ο Πάρης τότε ξέσπασε ξανά σε κλάματα. «Τι κακή μοίρα, τι άδικος κόσμος! Τόσα χρώματα δημιουργούσαν ένα πανέμορφο σύνολο. Τώρα δεν έχει μείνει παρά μια μπερδεμένη και θολή μορφή. Αν γεννιόμουν έχοντας μόνο ένα χρώμα πάνω στα φτερά μου, δεν θα έκανε καμία απολύτως διαφορά!»

Η Λένα ήταν έτοιμη να πει κάτι, ωστόσο ο Χάρης έκανε ένα τεράστιο άλμα και προσγειώθηκε στο κλαδί όπου καθόταν ο παπαγάλος.

«Άκου φίλε» ξεκίνησε να λέει ο Χάρης, «Αρχικά, πρέπει να ευθυμήσεις λίγο! Δεν ήξερα πως ένας παπαγάλος θα μπορούσε να είναι τόσο παραπονιάρης. Δεν τρέχει κάτι όμως! Θα λύσουμε αυτό το μυστήριο, στο υπόσχομαι! Και μετά θα συνεχίσουμε κανονικά να θαυμάζουμε τα φτερά σου! Σκέψου όλα εκείνα τα όμορφα πράγματα που μπορείς να κάνεις χωρίς τη Σελήνη. Να πετάς για παράδειγμα.»

«Όντως μου αρέσει πολύ να πετώ» αποκρίθηκε ο Πάρης.

«Ωραία, τι άλλο σου αρέσει; Μήπως σου αρέσουν τα μούρα; Εγώ λατρεύω τα μούρα!»

«Τι άλλο σου αρέσει να κάνεις Χάρη;» ρώτησε τότε η Λένα, λες και είχε ήδη μια ιδέα στο μυαλό της.

«Δεν ξέρω...για να σκεφτώ. Υποθέτω το να πηδάω και...το κολύμπι. Βάτραχος είμαι, σίγουρα μου αρέσει το κολύμπι...»

Τα δύο ζώα δίστασαν για λίγο, λες και η ίδια, τέλεια ιδέα αναπτυσσόταν αργά μέσα στο μυαλό τους, όπως ένας σπόρος που ξεκινά να ανθίζει τις πρώτες μέρες της άνοιξης.

«Η μουσική!» είπαν με μια φωνή η Λένα και ο Χάρης. «Αγαπάμε την μουσική! Το κοινό μας πάθος είναι η μουσική!»

«Χαίρομαι που σας αρέσει η μουσική αγαπητοί μου φίλοι, ωστόσο ακόμη μιλάμε για τα φτερά μου, σωστά;» είπε ο Πάρης μπερδεμένος, αφού δεν ήξερε τον λόγο που είχαν ενθουσιαστεί τόσο πολύ οι φίλοι μας.

«Εσένα σου αρέσει η μουσική Πάρη;» ρώτησε η Λένα μη μπορώντας να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό της.

«Ναι μου αρέσει, όμως...»

«Ωραία, άκου αυτό το τραγουδάκι τότε:

Τι κάνουμε όταν νιώθουμε χαμένοι; Όταν η Σελήνη δεν λάμπει πια στον ουρανό;

Τραγουδάμε όλοι μαζί ένα τραγουδάκι, για να πετύχουμε έναν κοινό σκοπό!»

Ξαφνικά, ένα μικρό πεφταστέρι άστραψε για λίγο στον ουρανό. Οι τρεις φίλοι σταμάτησαν για να το θαυμάσουν. Εκείνη τη στιγμή, ακόμα ένα άστρο έκανε την εμφάνισή του. «Ακόμη ένα!» φώναξε η Λένα. Μετά από αυτό, ένα προς ένα, δεκάδες μικρά αστέρια ξεκίνησαν να πέφτουν και να φωτίζουν τον ουρανό, όλα με κατεύθυνση προς τους λόφους.

«Κοιτάζετε, κοιτάζετε!» φώναξε ενθουσιασμένος ο Χάρης πεδώντας πάνω-κάτω απ' την χαρά του.

«Τα καταφέραμε!» συμπλήρωσε η Λένα. «Τα αστέρια μας δείχνουν τον δρόμο!»

Επιλογή 2: Πρέπει να συνεχίσουν την περιπέτειά τους!

«Τι νομίζεις; Ας μη χάνουμε λεπτό! Ας προσθέσουμε λίγη περιπέτεια στην βαρετή λυκίσια σου ζωή!»

Τα δύο ζώα περπατούσαν ήδη για αρκετή ώρα, ακολουθώντας ένα μονοπάτι που περνούσε από μια μικρή πεδιάδα και ακολούθως οδηγούσε στο δάσος και από εκεί στους λόφους.

«Η πεδιάδα αυτή έμοιαζε με μικρό θησαυρό εκείνες τις ωραίες φεγγαρόλουστες νύχτες» είπε με νοσταλγία η Λένα. «Ένα λευκό φως σκέπαζε απαλά ολόκληρο το τοπίο, με τέτοιο τρόπο που το γρασίδι και τα κλαδιά των δέντρων να μοιάζουν σκεπασμένα από χιόνι. Τώρα πλέον χωρίς τη Σελήνη, ούτε τη λάμψη ενός κεριού δεν θυμίζει αυτό το τοπίο.»

«Κοίτα τα καημένα τα αστέρια», είπε ο τότε ο Χάρης. «Προσπαθούν με κάθε τρόπο να φωτίσουν λίγο αυτό το μέρος».

Τα δύο ζώα παρέμειναν σιωπηλά για λίγο, αναπολώντας το τι είχαν περάσει μέχρι εκείνο το σημείο: το περίεργο συναίσθημα όταν εξαφανίστηκε η Σελήνη, έπειτα η συνάντηση με τη Θέμιδα και τώρα το αίνιγμα που πρέπει να επιλύσουν. Αυτή δεν έμοιαζε μια εύκολη αποστολή για τον Χάρη και τη Λένα.

«Όταν ελπίζεις για μια καινούργια αρχή, ένα κοινό πάθος μπορεί να χαράξει τον δρόμο προς αυτήν... Τι πιστεύεις πως μπορεί να σημαίνει;» ρώτησε η Λένα.

Ο Χάρης τότε σήκωσε ταυτόχρονα τους ώμους και τα φρύδια τους λέγοντας:

«Καινούργια αρχή...πάθος... Δεν ξέρω λύκαινα, δεν μπορώ να βγάλω κάποιο νόημα από αυτή τη φράση.»

«Θα το εκτιμούσα αν με φώναζες με το όνομα μου αντί να με αποκαλείς συνέχεια "λύκαινα"!»

«Εντάξει λοιπόν ΛΕΝΑ! Θα ήθελα να σου κάνω μια ερώτηση. Πιστεύεις πως εμείς κι οι διαφωνίες μας ευθυνόμαστε για το γεγονός της φυγής της Σελήνης; Όλοι γνωρίζουν πως οι λύκοι και οι βάτραχοι δεν τα πάμε καλά μεταξύ μας. Γιατί να εξαφανιστεί λοιπόν; Μήπως προσπαθεί να...»

Ο Χάρης σταμάτησε απότομα μόλις είδε μια μικρή φιγούρα να περνάει γρήγορα πάνω από τα κεφάλια τους και να προσγειώνεται πάνω στο κλαδί ενός δέντρου που βρισκόταν ακριβώς δίπλα τους.

«Λοιπόν, τι έχουμε εδώ; Ένας βάτραχος και ένας λύκος να περπατάνε δίπλα-δίπλα μια τέτοια νύχτα. Επιτέλους ένα τόσο ασυνήθιστο συμβάν μπροστά στα μάτια μου!»

«Γεια σου! Συγγνώμη, δεν σε είδαμε να έρχεσαι μέσα σ' αυτό το πυκνό σκοτάδι! Είμαι η Λένα κι αυτός είναι ο φίλος μου ο Χάρης. Εσένα πώς σε λένε;» ρώτησε η Λένα πλησιάζοντας το μυστήριο πλάσμα για να το δει από πιο κοντά.

«Εγώ είμαι ο Πάρης, ο περήφανος παπαγάλος» είπε τότε η φιγούρα, τινάζοντας τα πολύχρωμα φτερά του επιδεικτικά. «Τι γυρεύετε εδώ τέτοια ώρα;» πρόσθεσε έπειτα, με το βλέμμα και τον τόνο κάποιου που έμοιαζε να περνάει καλά και συνάμα να θέλει να ψυχαγωγηθεί.

«Βλέπεις;» ξεκίνησε η Λένα, «η Θέμις, ο θερμός άνεμος, βρήκε ένα μήνυμα-αίνιγμα από τη Σελήνη και τώρα προσπαθούμε να το επιλύσουμε!»

«Αλήθεια; Εσείς οι δύο; Ένας λύκος και ένας βάτραχος θα φέρουν πίσω τη Σελήνη; Είχα καιρό να ακούσω ένα τόσο πετυχημένο αστείο!» είπε με ένα ειρωνικό γέλιο ο παπαγάλος, τινάζοντας ξανά τα φτερά του.

«Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς με αυτό...» είπε ενοχλημένη η Λένα, με τον Χάρη να συμπληρώνει «Τι βρίσκεις τόσο αστείο παπαγάλε;»

«Θα αρκεστώ να πω ότι θα είστε πολύ τυχεροί αν αντέξετε μερικές ώρες ακόμα μαζί. Ελάτε τώρα, αρχικά καταστρέψετε τη Συναυλία του Σεληνόφωτος και τώρα θέλετε να πάτε μαζί σε μια περιπέτεια; Θα σας παρακαλέσω να ακολουθήσετε την συμβουλή μου καλοί μου φίλοι: Πρέπει να αποδεχτείτε την πραγματικότητα. Δεν θα τα καταφέρετε ποτέ, θα είναι καλύτερα αν ξεχάσετε όλο αυτό τον παραλογισμό και συνεχίσετε κανονικά τις ζωές σας.»

Τόσο η Λένα, όσο και ο Χάρης ήθελαν να απαντήσουν στον παπαγάλο. Να του αποδείξουν πως οι προθέσεις τους ήταν καθαρές και πως δεν τους ενδιέφερε τι θα έλεγαν τα υπόλοιπα ζώα. Ωστόσο, δίστασαν και οι δύο να πουν κάτι γιατί συνειδητοποίησαν πως ένιωθαν περισσότερο την ανάγκη να υπερασπιστούν τους εαυτούς τους, παρά να αποδείξουν γιατί πίστευαν πως η συνεργασία τους θα λειτουργούσε.

«Φαίνεται πως εσείς οι δύο έχετε κάποια θέματα να λύσετε. Σας εύχομαι καλή τύχη φίλοι μου. Πραγματικά σας το εύχομαι.» κατέληξε ο Πάρης, τινάζοντας τα φτερά του για τελευταία φορά και πετώντας ξανά μέσα στο απόλυτο σκοτάδι.

«Τι κι αν έχει δίκιο ο παπαγάλος;» μουρμούρισε ο Χάρης. Η Λένα δεν απάντησε, παρά μόνο του έριξε ένα βλέμμα λες και ήθελε να του πει: «Όλοι αυτό πιστεύουν...δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι γι' αυτό.»

Οι δύο φίλοι κάθισαν για λίγο αμίλητοι και βυθίστηκαν μέσα από τη σιωπή στις σκέψεις και τις αμφιβολίες τους.

Σε κάποιο σημείο, ο Χάρης ξεκίνησε να σφυράει απαλά, κοιτάζοντας πάνω στον ουρανό και λέγοντας:

«Ξέρεις Λένα, νομίζω πως εκτιμώ τα αστέρια ακόμη περισσότερο τώρα. Αν βρούμε ποτέ την Σελήνη, υποσχομαι ότι δεν θα υποτιμήσω την αξία τους ξανά.» Τότε, ξεκίνησε να σιγοτραγουδάει κάποια στιχάκια:

«Τι κάνουμε όταν νιώθουμε χαμένοι; Όταν η Σελήνη δεν λάμπει πια στον ουρανό;

Τραγουδάμε όλοι μαζί ένα τραγουδάκι, για να πετύχουμε έναν κοινό σκοπό!»

Ξαφνικά, ένα μικρό πεφταστέρι άστραψε για λίγο στον ουρανό. Οι δύο φίλοι σταμάτησαν για να το θαυμάσουν. Εκείνη τη στιγμή, ακόμα ένα άστρο έκανε την εμφάνισή του. «Να ακόμη ένα!» φώναξε η Λένα. Μετά από αυτό, ένα προς ένα, δεκάδες μικρά αστέρια ξεκίνησαν να πέφτουν και να φωτίζουν τον ουρανό, όλα με κατεύθυνση προς τους λόφους.

Τα δύο ζώα δίστασαν για λίγο, λες και η ίδια, τέλεια ιδέα αναπτυσσόταν αργά μέσα στο μυαλό τους, όπως ένας σπόρος που ξεκινά να ανθίζει τις πρώτες μέρες της άνοιξης.

«Η μουσική!» είπαν με μια φωνή η Λένα και ο Χάρης. «Αγαπάμε την μουσική! Το κοινό μας πάθος είναι η μουσική! Τα αστέρια μας δείχνουν τον δρόμο!»

Συνέχεια και για τα δύο σενάρια

«Χάρη θα πρέπει να βιαστούμε! Κοίτα!» είπε η Λένα και έδειξε το τελευταίο αστέρι που έπεφτε: «Εκεί πέρα, φαίνεται να πέφτουν εκεί πίσω από τους λόφους!»

«Λύκαινα, κάνω ότι μπορώ! Εμείς τα βατράχια είμαστε γρήγορα όταν θέλουμε, ωστόσο δεν ήμασταν ποτέ μααραθωνοδρόμοι! Τελοσπάντων, τι πιστεύεις πως θα βρούμε πίσω από τους λόφους;» είπε ο Χάρης προσπαθώντας να πάρει ανάσα από την κούραση.

Η Λένα είχε ήδη αρχίσει να αφήνει πίσω τον Χάρη. «Εκεί!» φώναξε η γλυκιά λύκαινα. «Κοίταξε εκεί στο δέντρο, το θέαμα είναι απίστευτο!»

Λίγο πριν συναντήσει τη Λένα στην κορυφή του λόφου, ο Χάρης γύρισε πίσω για μια στιγμή κοίταξε από ψηλά την Κοιλάδα. «Από εδώ πάνω, η Κοιλάδα δεν μοιάζει και τόσο μεγάλη» σκέφτηκε.

«Έλα Χάρη, κάνε γρήγορα!» του φώναξε η Λένα.

Όταν ο βάτραχος έφτασε εκεί και είδε τη δέντρο, ήταν συνεπαρμένος από το θέαμα.

«Μα τις χίλιες λίμνες, κοίταξε αυτά τα φύλλα, δεν πιστεύω στα μάτια μου!»

Κάτω από την πριονιστή πλευρά του λόφου, ένα γέρικο δέντρο έλαμπε μέσα στην νύχτα. Κάτι σαν μαγικό δέντρο!

Το δέντρο φώτιζε τα πάντα γύρω του με ένα πανέμορφο λευκό φως, λες και το περιτριγύριζαν χίλιες πυγολαμπίδες! Τα μακριά κλαδιά του και τα φύλλα του καλύπτονταν από φεγγαρόσκονη και το δέντρο, στεκόταν εκεί, ήρεμο και μοναχικό.

Τα δύο ζώα κατέβηκαν τον λόφο γεμάτα ελπίδα και ενθουσιασμό, λες κι ήταν παραμονή Χριστουγέννων.

Έπειτα, στάθηκαν έκπληκτα κάτω από τα πελώρια κλαδιά του δέντρου και έμειναν να το θαυμάζουν. Το δέντρο έμοιαζε να εκπέμπει αύρα μαγείας και ανακούφισης. Βλέποντας το, θαρρούσες πως η λύπη ολόκληρου του κόσμου είχε εξαφανιστεί και έδινε τη θέση της στην χαρά και την ελπίδα.

Ο Χάρης γύρισε πίσω και είδε τα αποτυπώματα που είχαν αφήσει τα δύο ζώα πάνω στην φεγγαρόσκονη που είχε μαζευτεί στην βάση του δέντρου. Ακόμη κι εκείνα έλαμπαν σαν μικροσκοπικά κεράκια. Ολόκληρο το τοπίο έμοιαζε με όνειρο, ή μάλλον, με κάτι που βρίσκεται μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, όπου νομίζουμε πως ακόμη ονειρευόμαστε.

«Σελήνη; Πού είσαι Σελήνη;» ξεκίνησε να φωνάζει η Λένα, που όμως δεν έλαβε κάποια απάντηση. Αμέσως κυρίευσαν την καρδιά της η αμφιβολία και η απογοήτευση.

«Ποιος είναι εκεί;» είπε ξαφνικά μια ήρεμη και ζεστή φωνή. Ήταν μια γέρική κουκουβάγια με πελώριο κεφάλι και καφετιά φτερά με άσπρες βούλες, που ξεπετάχτηκε από την κουφάλα ένας κορμού δέντρου. Κινήθηκε με περίσσια προσοχή πάνω στο κλαδί, ζυγίζοντας το κάθε βήμα που ήταν έτοιμος να κάνει για να πλησιάσει τους δύο μυστηριώδεις επισκέπτες που είχαν καταφθάσει εκεί. Τότε γούρλωσε τα μάτια του για να δει καλύτερα τα δύο ζώα και είπε:

«Για κοίτα, τι ευχάριστη έκπληξη είναι αυτή!» είπε βάζοντας περισσότερη δύναμη στην φωνή του.

«Καλως ήρθατε καλοί μου φίλοι, ονομάζομαι Γλαύκος η γριά κουκουβάγια. Και εσείς είστε...;»

«Είμαι ο Χάρης και αυτή είναι η φίλη μου η Λένα» απάντησε ο βάτραχος. «Λοιπόν Χάρη και Λένα, χαίρω πολύ! Καλωσορίσατε στην άλλη πλευρά των λόφων!»

«Τι έχει συμβεί εδώ; Το δέντρο, η φεγγαρόσκονη, το μαγευτικό τοπίο...;» ρώτησε ο Χάρης με περιέργεια και αβεβαιότητα μαζί.

«Αγαπητέ μου πηδηχτούλη φίλε, τι κάνει όλο αυτό τόσο δύσκολο να το πιστέψεις; Μήπως είναι η πρώτη φορά που βλέπεις ένα τόσο παράξενο δέντρο; Για μένα είναι εξίσου παράξενο το να βλέπω εσάς τους δύο εδώ μαζί. Εάν το προσπαθήσετε, θα καταλάβετε πως οτιδήποτε θεωρούσατε απίθανο μέχρι τώρα, μπορεί να γίνει φυσιολογικό και ευχάριστο! Υποθέτω πως ξεκινήσατε ήδη να το καταλαβαίνετε αυτό!» είπε ο Γλαύκος με ένα χαμόγελο και συνέχισε: «Μπορώ να ρωτήσω τον λόγο που κάνατε όλο αυτό το ταξίδι για να φτάσετε ως εδώ;»

Η Λένα έκανε ένα αποφασιστικό βήμα προς τα εμπρός αφήνοντας ένα βαθύ αποτύπωμα στο έδαφος, ωστόσο η φωνή της έτρεμε ενόσω απαντούσε στον γέροντα.

«Η Σελήνη, αυτή είναι ο λόγος που κάνουμε αυτό το ταξίδι. Λύσαμε το αίνιγμα, ακολουθήσαμε τα πεφταστέρια πέρα από την Κοιλιάδα μας, κάναμε ό,τι μπορούσαμε κι όμως... να 'μαστε εδώ, σε ένα εντελώς άγνωστο μέρος και με περισσότερες απορίες από ποτέ. Όλοι μας οι κόποι πήγαν χαμένοι...»

Θα μπορούσε κανείς να διακρίνει τον θυμό και την απογοήτευση της Λένας από πολύ μακριά. Το βλέμμα της στρεφόταν συνεχώς στον Γλαύκο και έπειτα στις πατούσες της, δείχνοντας την αμηχανία που υπήρχε εκείνη τη στιγμή. Δεν μπορούσε καν να ρίξει ένα βλέμμα στον Χάρη.

«Γλυκιά μου Λένα» είπε με τον ευγενικό του τόνο ο Γλαύκος, «κοίταξε γύρω σου, τι βλέπεις;»

Αυτή τη φορά η Λένα κοίταξε τον Χάρη μπερδεμένη και σήκωσε τους ώμους της, αφού δεν ήξερε τι έπρεπε να απαντήσει. Τελικά αποφάσισε να μην αφήσει την κουκουβάγια να περιμένει και απάντησε:

«Λοιπόν, βλέπω κάπου στο βάθος ένα ποτάμι, μπορώ να ακούσω το νερό του που κυλάει. Ακούγεται πολύ δυνατά και φαίνεται να είναι ανεξέλεγκτο, σχεδόν τρομακτικό.»

«Τι άλλο μπορείς να δεις ή να νιώσεις, αγαπητή μου;» είπε ο Γλαύκος με τη χαρακτηριστική του ηρεμία. «Μπορώ να μυριστώ κάτι, μου θυμίζει μια μυρωδιά φρέσκου σιταριού» πρόσθεσε η Λένα.

Τότε ο Γλαύκος πήρε μια βαθιά ανάσα και απάντησε στη Λένα.

«Λοιπόν, αυτό το ποτάμι περνάει μέσα από τους λόφους, κουβαλώντας το νερό στην άλλη πλευρά. Εμπλουτίζει το χώμα της Κοιλιάδας από τότε που το πρώτο δέντρο της Κοιλιάδας ήταν μόνο ένας σπόρος. Ένα από τα ρυάκια του μάλλον έχει δημιουργήσει και τη λίμνη όπου γεννήθηκε και μεγάλωσε ο φίλος μας ο βάτραχος. Και εκείνη τη μυρωδιά σιταριού στον αέρα, δεν την αναγνωρίζεις; Είναι η ίδια μυρωδιά που υπάρχει όταν κόβουμε το ψωμί στο οικογενειακό τραπέζι. Βλέπετε λοιπόν πως τελικά αυτό το μέρος δεν είναι όσο άγνωστο νομίζατε. Αν του δώσετε μια ευκαιρία, μπορεί να σας θυμίσει ακόμα και το σπίτι σας χωρίς να χάσει τη μοναδικότητά του.»

Αν και ο τρόπος που μιλούσε ήταν κάπως περίεργος, ο Γλαύκος είχε ένα απεριγράπτο χάρισμα και η φωνή του, ήρεμη και ζεστή, είχε επίσης κάτι το πολύ ξεχωριστό. Ωστόσο, ο ελκυστικός και ευγενικός τρόπος που μιλούσε φαινόταν να εντυπωσιάζουν περισσότερο τον Χάρη παρά την Λένα, που έμοιαζε ανυπόμονη να συνεχίσει το ταξίδι της.

«Και τι κάνεις εδώ καλή μου κουκουβάγια;» ρώτησε ο Χάρης.

«Εγώ τι κάνω εδώ; Εγώ είμαι η κουκουβάγια ταχυδρόμος της περιοχής. Να και το γραφείο μου!» είπε ο Γλαύκος δείχνοντας την κουφάλα στον κορμό του δέντρου. Τότε, με μια δόση ανησυχίας στη φωνή του συνέχισε: «Δυστυχώς όμως, έχασα τα γυαλιά μου και η όραση μου δεν είναι όσο καλή ήταν παλιά. Έτσι, δεν μπορώ να πετάξω μέσα στο σκοτάδι για να παραδώσω γράμματα! Θα με βοηθήσετε να τα βρω αγαπητοί μου φίλοι;»

3ο Σημείο Απόφασης: Να βοηθήσουν η Λένα και ο Χάρης τον Γλαύκο;

- 1) Όχι, δεν υπάρχει χρόνος για κάτι τέτοιο. Θα πρέπει να συνεχίσουν τον δρόμο τους!
- 2) Ναι, πάντα υπάρχει χρόνος για να βοηθήσεις έναν φίλο!

Επιλογή 1 – Θα πρέπει να συνεχίσουν τον δρόμο τους!

«Αλήθεια εύχομαι να μπορούσαμε να σε βοηθήσουμε, όμως πρέπει να φύγουμε» απάντησε η Λένα με μια ανάσα.

Η Σέληνη είναι ακόμα εκεί έξω και ο ήλιος θα ανατείλει σε μερικές ώρες, έτσι δεν έχουμε άλλο χρόνο για χάσιμο. Ευχαριστούμε για τα καλά σου λόγια, Γλάυκο!»

Ο Χάρης γούρλωσε τα μάτια του έκπληκτος και κοίταξε την Λένα, ωστόσο ο Γλαύκος τον πρόλαβε πριν να πει αυτό που ήθελε.

«Μα φυσικά, δεν θα ήθελα να σας αποσπάσω την προσοχή από την περιπέτειά σας. Καλύτερα να πηγαίνετε καλοί μου φίλοι. Είθε να βρείτε τη Σελήνη, μα και πολλά περισσότερα από αυτήν! Ωστόσο, θα ήθελα να σας πω κάτι ακόμα: μόλις έγινε το τραγικό συμβάν της εξαφάνισης της Σελήνης, είδα κάτι να πέφτει από τον ουρανό εκεί πέρα, στην άλλη πλευρά του ποταμιού. Αν θέλετε μπορείτε να ρίξετε μια ματιά εκεί.»

«Ευχαριστούμε Γλαύκο!» είπε ο Χάρης, νιώθοντας πιο αισιόδοξος από ποτέ!

Τα δύο ζώα πήραν το σύντομο μονοπάτι που οδηγεί στο ποτάμι, ωστόσο υπήρχε μια ένταση μεταξύ τους, την οποία προσπαθούσαν να κρύψουν. Έτσι, συνέχισαν να περπατούν γρήγορα χωρίς να πουν λέξη.

Μετά από κάθε βήμα, ο ήχος από τους καταρράκτες του ποταμιού γινόταν ολοένα και πιο δυνατός και τρομακτικός.

«Δεν θα καταφέρουμε ποτέ να φτάσουμε απέναντι» είπε τελικά η Λένα κοιτώντας ανήσυχα προς το ποτάμι που ήταν έτοιμο να υπερχειλίσει.

Το νερό του ήταν τόσο σκοτεινό, λες και είχε απορροφήσει το χρώμα της αφέγγαρης νύχτας και έμοιαζε να μεγαλώνει σε δύναμη και βάθος με το δευτερόλεπτο. Σύντομα το ποτάμι θα έβγαινε από τις γραμμές του και οι τεράστιες πέτρες που βρίσκονταν εδώ κι εκεί θα έμοιζαν με αγριόχορτα μπροστά στην τεράστια ορμή του νερού.

«Φυσικά και θα τα καταφέρουμε» απάντησε ο Χάρης χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, «θα πρέπει απλά να βρούμε το σωστό σημείο για να διασταυρώσουμε απέναντι. Έχε μου εμπιστοσύνη, είμαι ειδικός σε αυτό το θέμα!»

«Όλη αυτή η συζήτηση με τον Γλαύκο πρέπει να σε πείραξε» του απάντησε η Λένα. «Δεν βλέπεις όλους αυτούς τους καταρράκτες; Θα μας παρασύρουν μόλις κάνουμε ένα βήμα μέσα στο ποτάμι! Πρέπει να βρούμε κάποιο άλλο τρόπο.»

Ο Χάρης τότε πείσμωνσε ακόμη περισσότερο και ξεκίνησε να πηδάει προς ένα μεγάλο βράχο στην άκρη του ποταμιού.

«Ξέρεις τι λύκαινα; Αφού φοβάσαι τόσο πολύ, κάνε στην άκρη και θα σου δείξω πως έχω δίκιο!»

«Χάρη περίμενε!» του φώναξε η Λένα προσπαθώντας να τον αποτρέψει.

Ήταν όμως πολύ αργά. Ο βάτραχος είχε ήδη πάρει φόρα και πήδηξε σε έναν άλλο βράχο που εξείχε και βρισκόταν μεταξύ των καταρακτών του ποταμιού.

Η Λένα έκλεισε τα μάτια για μια στιγμή και όταν τα άνοιξε, ο Χάρης βρισκόταν πάνω στον βράχο και της χαμουγελούσε γεμάτος περηφάνεια.

«Βλέπεις; Γιατί να βρεις κάποιο άλλο τρόπο να περάσεις απέναντι όταν έχεις μαζί σου έναν βάτραχο για να σε οδηγήσει εκεί;»

Ωστόσο ξαφνικά, ένα δυνατό κύμα χτύπησε τον βράχο που στεκόταν ο Χάρης. Εκείνος τότε έχασε την ισορροπία του και παρά την προσπάθειά του να σταθεί όρθιος, τελικά έπεσε μέσα στο νερό.

«Χάρη! Βοήθεια! Ας μας βοηθήσει κάποιος!» ξεκίνησε να φωνάζει η Λένα, ωστόσο κανείς δεν βρισκόταν εκεί τριγύρω. Η γλυκιά λύκαινα στεκόταν τώρα τρομοκρατημένη και ανήμπορη να κάνει κάτι.

«Λένα, εδώ είμαι!» φώναξε ο Χάρης που εμφανίστηκε μέσα από το νερό και κρατιόταν από ένα βράχο, στην άκρη ενός καταρράκτη.

Χωρίς να διστάσει αυτή την φορά, η Λένα πήρε ένα μακρύ κλαδί που βρήκε χάμω και το άπλωσε προς το μέρος του Χάρη: «Κρατήσου Χάρη, είμαι δίπλα σου! Προσπάθησε να πιαστείς από αυτο το κλαδί!»

Ο τρομαγμένος βάτραχος άπλωσε το ένα του πόδι και παρά την ορμή του νερού που τον χτυπούσε, κατάφερε να αρπάξει το κλαδί!

«Τα κατάφερα!» φώναξε ενθουσιασμένος. Τότε η Λένα τράβηξε το κλαδί με όλη της την δύναμη και κατάφερε να βγάλει έξω από τον νερό τον βάτραχο.

Τώρα οι δύο φίλοι ήταν σωριασμένοι στο έδαφος κουρασμένοι και προσπαθούσαν να πάρουν ανάσα.

«Είσαι το πιο ξεροκέφαλο, το πιο ανεύθυνο, το πιο... Καλέ μου Χάρη, πόσο χαρούμενη είμαι που είσαι εδώ! Μην με ξανατρομάξεις με αυτό τον τρόπο!» είπε με βαριά ανάσα η Λένα και τον αγκάλιασε σφιχτά.

«Έλα τώρα, ηρέμησε Λένα! Επίσης, μήπως χρειάζεσαι ένα ζευγάρι γυαλιά; Περνούσαν από δίπλα μου ενώ έβγαινα από το ποτάμι και τα άρπαξα.»

Η Λένα τότε κοντοστάθηκε για λίγο σκεφτική και έπειτα ξεφώνισε χαρούμενη:

«Χάρη, αυτά είναι τα γυαλιά του Γλαύκου!»

«Έχεις δίκιο Λένα! Μάλλον θα του έπεσαν ενώ πετούσε. Δεν εξηγείται αλλιώς, δεν νομίζω να του αρέσει και πολύ το κολύμπι!»

Οι δύο φίλοι ξέσπασαν σε γέλια και τότε ο Χάρης αγκάλιασε την Λένα και της είπε: «Τελικά δεν είμαστε κι άσχημη ομάδα εμείς οι δύο». Η Λένα χαμογέλασε στον χαρωπό της φίλο και τότε οι δυο τους ξάπλωσαν στο έδαφος κι έμειναν να κοιτούν τον ουρανό, βρίσκοντας την χαμένη τους αυτοπεποίθηση.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε κάποια στιγμή ο Χάρης. «Βλέπεις εκείνο το φως εκεί πέρα, στην άλλη πλευρά του ποταμιού;». Ο βάτραχος έδειχνε μια ισχυρή δέσμη φωτός που φαινόταν από μακριά.

«Δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι από τόσο μακριά» απάντησε τότε η Λένα τρίβοντας τα μάτια της. Φαινόταν λες και κάποιος είχε ανοίξει ένα σεντούκι πειρατικού θησαυρού, κρυμμένου για αιώνες, που ήταν γεμάτος με χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια.

«Είμαι σίγουρη πως πρέπει να βρούμε κάποιο τρόπο για να καταλήξουμε σε εκείνο το μέρος. Πάμε Χάρη! Πρέπει να επιστρέψουμε στο δέντρο του Γλαύκου και να αποφασίσουμε από εκεί πως θα φτάσουμε στον προορισμό μας. Ας μην χάνουμε άλλο χρόνο!»

Σύντομα οι δύο φίλοι είχαν φτάσει στο δέντρο της γέρικης κουκουβάγιας.

«Γλαύκο! Γλαύκο είσαι εκεί;» του φώναξε η Λένα.

«Μα τι ευχάριστη έκπληξη! Οι αγαπημένοι μου φίλοι επέστρεψαν!» είπε με ένα πλατύ χαμόγελο το σοφό πουλί.

«Βρήκαμε τα γυαλιά σου!» Είπε ο Χάρης και έδωσε τα γυαλιά πίσω στον νόμιμο τους κάτοχο.

«Τι υπέροχα νέα! Σας είμαι πραγματικά ευγνώμων καλά μου ζωάκια! Ελπίζω να μην μπηκάτε σε μπελάδες για να τα βρείτε. Ακόμη κι αν μπηκάτε σε μπελάδες όμως, ελπίζω να μάθατε κάτι απ' αυτό!»

Οι δύο φίλοι αντάλλαξαν ένα βλέμμα και χαμογελάσαν.

«Αγαπητέ και σοφέ Γλαύκο, το ποτάμι έχει υπερχειλίσει και πρέπει οπωσδήποτε να βρεθούμε στην αντίπερα όχθη. Μήπως ξέρεις κάποιο άλλο τρόπο;» ρώτησε γεμάτη ελπίδα και ενθουσιασμό η Λένα.

«Υπάρχει μόνο ένας άλλος τρόπος για να διασχίσετε το ποτάμι» απάντησε σκεφτικός ο Γλαύκος, «και αυτός είναι μέσω του τούνελ της Φοίβης, της φασαριόζας τυφλοποντικίνας. Η Φοίβη σκάβει αυτό το τούνελ από τότε που εγκαταστάθηκε εδώ στην περιοχή. Θα σας οδηγήσω εγώ εκεί, ακολουθήστε με.»

Επιλογή 2 – Οι δύο φίλοι αποφασίζουν να βοηθήσουν τον Γλαύκο

«Μακάρι να μπορούσαμε να σε βοηθήσουμε αγαπητέ μου Γλαύκο» απάντησε χωρίς κανένα δισταγμό η Λένα. «Πρέπει οπωσδήποτε να συνεχίσουμε εάν θέλουμε να ελπίζουμε έστω και για λίγο πως θα βρούμε τη Σελήνη πριν να ανατείλει ο Ήλιος».

«Μα φυσικά, δεν θα ήθελα να σας αποσπάσω την προσοχή από την περιπέτειά σας» είπε τότε ο Γλαύκος. «Καλύτερα να πηγαίνετε καλοί μου φίλοι. Είθε να βρείτε τη Σελήνη, μα και πολλά περισσότερα από αυτήν!»

Ο Χάρης τότε έκπληκτος διέκοψε αυτή την συνομιλία.

«Στάσου λίγου Γλαύκο, μπορείς να θυμηθείς πότε ήταν η τελευταία φορά που είχες μαζί σου τα γυαλιά σου;» και έπειτα στράφηκε με ένα αυστηρό βλέμμα προς την Λένα:

«Από πότε η Λένα, η γλυκιά λύκαινα δεν κάνει ό,τι περνάει από το χέρι της για να βοηθήσει κάποιο άλλο ζώο;»

Η Λένα τότε ένιωσε έναν κόμπο στο στομάχι, είχε ήδη μετανιώσει για την άρνηση της να βοηθήσει τον Γλαύκο. Ωστόσο, εκτός από αυτά, ένιωσε ταυτόχρονα και ανακουφισμένη. Είχε συνειδητοποιήσει πως ο Χάρης, ο βάτραχος που λίγες ώρες πριν στην λίμνη την έβλεπε καχύποπτα, πλέον την είχε ήδη μάθει αρκετά καλά. Κι αυτός ήταν ένας λόγος για να επανέλθει στο πρόσωπό της το χαμόγελο!

«Για να σκεφτώ» είπε ο Γλαύκος τρίβοντας τα ολόλευκα φτερά στο πηγούνι του, λες και μ' αυτό τον τρόπο θα κατάφερνε να θυμηθεί.

«Είμαι αρκετά σίγουρος πως χθες τα είχα ακόμη μαζί μου αφού είχα παραδώσει και τα τελευταία γράμματα στην απέναντι όχθη του ποταμιού.»

«Εντάξει λοιπόν, υπόσχομαι πως θα βρούμε τα γυαλιά σου Γλαύκο! Έτσι δεν είναι Λένα;» είπε γεμάτος σιγουριά ο Χάρης.

Η Λένα τότε παρέμεινε σιωπηλή για λίγο και τότε έσκασε στους δύο της φίλους ένα πλατύ χαμόγελο και είπε: «Φυσικά! Γλαύκο, μπορείς να βασιστείς πάνω μας!»

Τα δύο ζώα πήραν το μικρό μονοπάτι που οδηγούσε στο ποτάμι και κινούνταν με απίστευτη ταχύτητα και ευκινησία, λες και η μαγεία που είχαν νιώσει κοντά στο δέντρο τους είχε διαπεράσει!

Ωστόσο, όσο οι φίλοι μας πλησίαζαν στο ποτάμι, ο ήχος των καταρρακτών γινόταν ολοένα και πιο δυνατός και απειλητικός.

«Έχω την εντύπωση πως το ποτάμι πλησιάζει να ξεχειλίσει!» φώναξε η Λένα μόλις είδε το ποτάμι.

Το νερό του ήταν τόσο σκοτεινό, λες και είχε απορροφήσει το χρώμα της αφέγγαρης νύχτας και έμοιαζε να μεγαλώνει σε δύναμη και βάθος με το δευτερόλεπτο. Σύντομα το ποτάμι θα έβγαινε από τις γραμμές του και οι τεράστιες πέτρες που βρίσκονταν εδώ κι εκεί θα έμοιζαν με αγριόχορτα μπροστά στην τεράστια ορμή του νερού.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε κάποια στιγμή ο Χάρης. «Βλέπεις εκείνο το φως εκεί πέρα, στην άλλη πλευρά του ποταμιού;». Ο βάτραχος έδειχνε μια ισχυρή δέσμη φωτός που φαινόταν από μακριά.

«Δεν μπορώ να καταλάβω τι είναι από τόσο μακριά» απάντησε τότε η Λένα τρίβοντας τα μάτια της. Φαινόταν λες και κάποιος είχε ανοίξει ένα σεντούκι πειρατικού θησαυρού, κρυμμένου για αιώνες, που ήταν γεμάτος με χρυσάφι και πολύτιμα πετράδια.

«Δεν μοιάζει με φωτιά» είπε απορημένη η Λένα. «Το φως μοιάζει να είναι κρύο, μοιάζει να είναι...»

«Κάντε στην άκρη να περάσω παρακαλώ!» ξεφώνισε ξαφνικά μια τυφλοποντικίνα ενώ περνούσε κάτω από τα πόδια της Λένας και του Χάρη, τινάζοντας ταυτόχρονα το χώμα από την μύτη της και συμπληρώνοντας:

«Δεν υπάρχει σεβασμός πλέον! Κάποτε οι λύκοι και τα βατράχια πρόσεχαν που πατούσαν. Νομίζω θα ήταν μια καλή ιδέα να αγοράσω ένα χαλάκι για την είσοδο του τούνελ μου. Με αυτό τον τρόπο θα εμποδίσω απρόσεκτους ταξιδιώτες σαν κι εσάς από το να χαλούν αυτά που φτιάχνω με τόσο κόπο!»

«Μα τα χίλια νούφαρα!» φώναξε κατατρομαγμένος ο Χάρης, «με κοψοχόλιασες! Ποια είσαι εσύ;»

«Ποια είμαι εγώ; Εγώ είμαι αυτή που κάνει τις ερωτήσεις εδώ πέρα αμφίβιέ μου φίλε! Εσείς ποιοι είστε; Και τι γυρεύετε εδώ πέρα;»

«Χίλια συγγνώμη καλή μου τυφλοποντικίνα, έχεις απόλυτο δίκιο. Δεν προσέξαμε πως αυτή ήταν είσοδος του σπιτιού σου. Ονομάζομαι Λένα και αυτός είναι ο Χάρης. Εσένα πώς σε λένε;»

Η τυφλοποντικίνα τους κοίταξε καχύποπτη και ενοχλημένη συνάμα, φυσώντας και ξεφυσώντας. Έπειτα ξεσκόνισε ξανά την είσοδο του σπιτιού της παραμιλώντας. Παραπονιόταν για τα δύο ζώα, λες και δεν υπήρχαν εκεί για να ακούσουν τι ξεστόμιζε. Παραπονιόταν ακόμα για τη σύγχυση που υπήρχε, για τον θόρυβο που έκανε το ποτάμι, για το απέραντο σκοτάδι της νύχτας και για οτιδήποτε άλλο περνούσε από το μυαλό της. Τότε ξαφνικά, το βλέμμα και η συμπεριφορά της άλλαξαν απ' τη μια στιγμή στην άλλη. Στάθηκε απέναντι από τη Λένα και τον Χάρη, άπλωσε τα χέρια της και ξεκίνησε να μιλά δυνατά και γεμάτη ενθουσιασμό:

«Τι μεγάλη χαρά να σας έχουμε εδώ μαζί μας! Οι επισκέψεις τέτοια ώρα είναι πολύ σπάνιες, μα η γιαγιά μου έλεγε πως η φωλιά ενός τυφλοπόντικα είναι πάντα ανοιχτή για όσους ψάχνουν καταφύγιο! Επίσης, δεν συναντάς κάθε μέρα μια λύκαινα παρέα με έναν βάτραχο σε αυτά τα μέρη. Ανυπομονώ να ακούσω για τις περιπέτειές σας! Τι σας φέρνει εδώ πέρα από τους λόφους; Παρακαλώ, περάστε! Μήπως πεινάτε; Μα τι αφελής που είμαι, δεν συστήθηκα ακόμη. Εγώ ονομάζομαι Φοίβη, η κυκλοθυμική τυφλοποντικίνα».

«Αυτό εξηγά πολλά...» ψιθύρισε ο Χάρης κοιτάζοντας τη Λένα, που είχε μείνει με γουρλωμένα μάτια να προσπαθεί να καταλάβει τι είχε γίνει.

«Ευχαριστούμε πολύ Φοίβη, είσαι πολύ ευγενική και φιλόξενη! Θα θέλαμε πολύ να μείνουμε εδώ μαζί σου, ωστόσο ψάχνουμε για...». Η Λένα δίστασε για λίγο. «Αγαπητή μου Φοίβη, τα γυαλιά σου είναι πολύ όμορφα όμως, δεν είναι λίγο μεγάλα για σένα;»

«Ποια; Μήπως εννοείς αυτά εδώ; Αυτά δεν είναι δικά μου γυαλιά! Τα βρήκα χθες ενώ έσκαβα, κάποιος απρόσεκτος ταξιδιώτης σαν εσάς πρέπει να τα έχασε». Τότε ο τόνος της φωνής της άλλαξε και πάλι και η Φοίβη πλέον φαινόταν ξανά ενοχλημένη και ιδιότροπη χωρίς λόγο.

«Ευτυχώς για μένα τα βρήκα την πιο κατάλληλη στιγμή, τώρα που η Σελήνη λείπει και δεν μπορείς να δεις ούτε ελέφαντα με τέτοιο σκοτάδι!»

«Καλή μου Φοίβη, αυτά τα γυαλιά ανήκουν στον Γλαύκο την κουκουβάγια και τα χρειάζεται πίσω επειγόντως! Μόνο έτσι θα καταφέρει να παραδώσει τα γράμματα στα υπόλοιπα ζώα!» της απάντησε τότε ο Χάρης.

«Ποιος; Ο Γλαύκος; Εκείνος ο γέρο-ξεκούτης μου χρωστάει ακόμα ένα γράμμα από τον αδερφό μου τον Φινέα, τον φοβιτσιάρη τυφλοπόντικα. Περιμένω εδώ και πολύ καιρό αυτό το γράμμα!»

«Εντάξει τότε καλή μου Φοίβη, ας κάνουμε μια συμφωνία: θα δώσουμε τα γυαλιά πίσω στον Γλαύκο και σαν αντάλλαγμα θα σου φέρουμε το γράμμα από τον αδερφό σου τον Φινέα!»

Η Λένα ξεστόμιζε την κάθε της λέξη όσο πιο γλυκά μπορούσε για να μην συγχύσει την ευέξαπτη τυφλοποντικίνα.

«Πολύ καλή ιδέα! Είμαι σίγουρος πως ο Φινέας θα έχει πολλά ενδιαφέροντα πράγματα να σου πει» συμπλήρωσε ο Χάρης.

Η Φοίβη αρχικά φάνηκε να μην ακούει καν τι της έλεγαν οι δύο φίλοι. Ήταν απορροφημένη στις σκέψεις της και συνέχιζε να καθαρίζει την είσοδο του σπιτιού της. Έπειτα με μιας, γύρισε προς το μέρος τους και είπε με ένα πλατύ χαμόγελο:

«Μα φυσικά καλοί μου φίλοι, αυτή είναι μια φοβερή ιδέα! Ωστόσο, πρέπει να σας πω κάτι τελευταίο προτού φύγετε. Αν θέλετε να ρίξετε μια καλύτερη ματιά σε εκείνο το δυνατό φως εκεί πέρα, θα ήταν καλύτερα να χρησιμοποιήσετε το τούνελ μου για να βρεθείτε στην απέναντι πλευρά του ποταμιού. Σας διαβεβαιώνω πως το να προσπαθήσετε να διασχίσετε το ποτάμι μέσα από αυτούς τους καταρράκτες είναι πολύ κακή ιδέα!»

«Γλαύκο, είσαι εδώ;» φώναξε η Λένα.

«Μα τι ευχάριστη έκπληξη! Οι αγαπημένοι μου φίλοι επέστρεψαν!» είπε με ένα πλατύ χαμόγελο το σοφό πουλί.

«Βρήκαμε τα γυαλιά σου!» Είπε ο Χάρης και έδωσε τα γυαλιά πίσω στον νόμιμο τους κάτοχο.

«Τι υπέροχα νέα! Σας είμαι πραγματικά ευγνώμων καλά μου ζωάκια! Ελπίζω να μην μπηκάτε σε μπελάδες για να τα βρείτε. Ακόμη κι αν μπηκάτε σε μπελάδες όμως, ελπίζω να μάθατε κάτι απ' αυτό!»

Οι δυο φίλοι χαμογέλασαν πίσω και αντάλλαξαν ένα βλέμμα που τα έλεγε όλα.

«Κανένας μπελάς! Γνωρίσαμε μια καινούργια φίλη που, παρόλο που είχε περίεργους τρόπους, μας βοήθησε πάρα πολύ! Πίσω στα δικά μας όμως. Χρειαζόμαστε ένα γράμμα από σένα αγαπητέ Γλαύκο! Ένα γράμμα για τον Φινέα, τον αδερφό της Φοίβης της κυκλοθυμικής τυφλοποντικίνας. Μήπως το έχεις ακόμη;»

«Βέβαια, θα ψάξω αμέσως να το βρω!»

Ο Γλαύκος φόρεσε τα γυαλιά του και επέστρεψε στην κουφάλα του με τον χαρακτηριστικό ήρεμο του ρυθμό για να βρει το γράμμα. Λίγα λεπτά αργότερα, ο γερο-ταχυδρόμος επέστρεψε.

«Ορίστε το γράμμα που θέλετε! Απολογηθείτε εκ μέρους μου στην Φοίβη για την καθυστέρηση. Και τώρα πηγαίνετε καλοί μου φίλοι, η περιπέτειά σας δεν τελειώνει εδώ! Και κάτι τελευταίο: μόλις εξαφανίστηκε η Σελήνη, είδα κάτι να πέφτει από τον ουρανό, εκεί πέρα, πέρα από την άλλη πλευρά του ποταμιού. Μάλλον θα θέλετε να πάτε εκεί και να ρίξετε μια ματιά!».

Συνέχεια και για τα δύο σενάρια

Μόλις έφτασαν στην απέναντι όχθη του ποταμού, ο Χάρης και η Λένα συνέχισαν γοργά το ταξίδι τους ακολουθώντας την πηγή φωτός που είχαν δει. Όσο πλησίαζαν οι δύο φίλοι το φως, εκείνο γινόταν ακόμα πιο φωτεινό, αντανακλώντας την λάμψη του στον ουρανό και θυμίζοντας τα μαγευτικά φώτα από το Βόρειο Σέλας.

«Δεν έχω ξαναδεί κάτι τόσο μαγευτικό» είπε ο Χάρης γουρλώνοντας τα ολοκίτρινα έκπληκτα του μάτια. «Είναι η πρώτη φορά που βλέπω τη Γη να φωτίζει τον ουρανό και όχι το αντίθετο. Αυτό το φαινόμενο είναι πραγματικά απίστευτο!»

«Θυμάσαι τι μας είχε πει ο Γλαύκος;» αποκρίθηκε η Λένα. «Αν το πιστέψουμε, οτιδήποτε θεωρούσαμε απίθανο μέχρι τώρα, μπορεί να γίνει πραγματικό και ευχάριστο! Πάμε καλέ μου βάτραχε, νιώθω ότι είμαστε πολύ κοντά στον προορισμό μας!»

Εντελώς ξαφνικά κι ενώ ο Χάρης είχε στραμμένη την προσοχή του στο φως, ο καημένος βάτραχος έπεσε καταλάθος σε μια λακούβα με ένα παράξενο μαύρο υγρό.

«Τι είναι αυτό το υγρό;» φώναξε τρομοκρατημένος και βρέθηκε με έναν πήδο έξω από την λακούβα.

«Κοίτα Χάρη!» του είπε τότε η Λένα, «αφήνεις πίσω σου χνάρια με αυτό το μαύρο υγρό!»

Τότε η μικρή λύκαινα πλησίασε τον (μάυρο πια) βάτραχο και μύρισε το μάυρο υγρό που τον είχε σκεπάσει.

«Μοιάζει με μελάνι...όμως τι γυρεύει τόσο μελάνι εδώ χάμω;»

«Λένα, κοίτα μπροστά μας!» ξεφώνισε ο Χάρης. Το μονοπάτι μπροστά τους φαινόταν να είναι καλυμμένο με πολλά μικρά σημάδια από το ίδιο μαύρο υγρό. «Τι να σημαίνει όλο αυτό; Είναι λες και έβρεξε μελάνι...»

Οι δύο φίλοι συνέχισαν να περπατούν, ακολουθώντας τα μικρά σημάδια από μελάνι που απλώνονταν προς το μέρος της μεγάλης λάμπης.

Το μονοπάτι ήταν πλατύ και οδηγούσε σε ένα ξέφωτο με πυκνά δέντρα. Εκεί, οι αχτίδες του φωτός τρύπωναν περίτεχνα μέσα από τα κλαδιά, σχηματίζοντας κάτι που έμοιαζε με φωτεινό αναρριχητικό φυτό.

Το μικρό ξέφωτο έμοιαζε μαγεμένο κι αυτό όχι μόνο λόγω του φωτός. Ακόμη και οι σκιές, που συχνά τρομάζουν και τα πιο θαρραλέα ζώα, έμοιαζαν να χορεύουν στις ρίζες των δέντρων και των φύλλων, προβάλλοντας τη μορφή τους και τη μοναδικότητά τους!

Ο Χάρης απολάμβανε να πηδάει εδώ κι εκεί, προσπαθώντας να αρπάξει μια από τις αχτίδες του φωτός. Απ' την άλλη, η Λένα ήταν πιο συγκεντρωμένη και κατάφερε να δει το τοπίο που απλωνόταν μπροστά τους: μετά το ξέφωτο βρισκόταν ένα απέραντο λιβάδι σκεπασμένο με φεγγαρόσκονη! Το λιβάδι έμοιαζε με ωκεανό και ο ουρανός με καθρέφτη που ανατανακλούσε αυτή τη υπέροχη, μαγευτική λάμψη.

Ο Χάρης και η Λένα αλληλοκοιτάχτηκαν, αντάλλαξαν ένα χαμόγελο και ξεκίνησαν χωρίς δεύτερη σκέψη να τρέχουν προς το λιβάδι. Μόλις έφτασαν εκεί, ξεκίνησαν να πηδάνε ανάμεσα στο ψηλό σιτάρι, να γελάνε και να παίζουν, αφήνοντας πίσω τους όλη την ένταση και τον φόβο που είχε μαζευτεί από το ταξίδι τους. Έτσι, αφέθηκαν στην μαγεία του λιβαδιού και άφησαν το σιτάρι να τους αγκαλιάσει.

«Λένα, έλα να δεις!» φώναξε κάποια στιγμή ο Χάρης, που είχε κατευθυνθεί προς το κέντρο του λιβαδιού. Η Λένα τότε ξεκίνησε να πηγαίνει με γοργό ρυθμό προς το μέρος του Χάρη. Όταν έφτασε εκεί, τον βρήκε να στέκεται μέσα σε μια λιμνούλα με το ίδιο μαύρο υγρό που είχαν βρει προηγουμένως. Στα χέρια του κρατούσε ένα άδειο μπουκάλι για μελάνι. Η Λένα είχε ήδη πλησιάσει αρκετά και μπορούσε πλέον να δει τι κρατούσε ο Χάρης.

Ο Χάρης τότε είχε παρατηρήσει κάτι άλλο: «Αυτό πρέπει να είναι το αντικείμενο που είχε δει ο Γλαύκος να πέφτει από τον ουρανό. Είναι ακόμη ένα μήνυμα από τη Σελήνη. Κοίτα!» είπε και έδωσε στη Λένα το άδειο μπουκάλι.

Μέσα στο μπουκάλι υπήρχε ένα κομμάτι χαρτί τυλιγμένο με χρυσή κλωστή, ακριβώς όπως εκείνο που τους είχε δώσει η Θέμιδα στην αρχή της περιπέτειάς τους.

Η Λένα ξετύλιξε το χαρτί και ξεκίνησε να διαβάζει:

«Όταν ψάχνεις για κάτι που μπορεί να φέρει την αρμονία, θα πρέπει να αλλάξεις τον δρόμο που διαβαίνεις. Εάν αλλάξεις τον δρόμο που διαβαίνεις, μπορείς να αλλάξεις και τις ιδέες σου. Εάν αλλάξεις τις ιδέες σου, μπορείς να αλλάξεις ολόκληρο τον κόσμο.

Κάποιες φορές, αυτό που φαίνεται αδύνατο ή δύσκολο να το δεις και να το φανταστείς, βρίσκεται μπροστά στα μάτια σου. Όπως σε κάθε περιπέτεια, ή κάθε πραγματική φιλία, υπάρχουν πάντα κάποια απαραίτητα συστατικά: μια χούφτα περιέργεια, λίγες σταγόνες εμπιστοσύνης και μια πινελιά μαγείας. Και θα το δεις στο τέλος πως, αυτό που νόμιζες πως ήταν χαμένο, τόσο καιρό θρισκόταν πάντα εκεί μπροστά σου, περιμένοντας να βρεθεί.»

Οι δύο φίλοι στάθηκαν σιωπηλοί για μερικά δευτερόλεπτα, προσπαθώντας να καταλάβουν τι σήμαινε το μήνυμα της Σελήνης που είχαν μόλις διαβάσει. Σκέφτονταν τα λόγια που έγραφε το χαρτί, τον τρόπο που έγραφε η Σελήνη, το μελάνι...που ήταν πιο μαύρο κι απ' την ίδια την νύχτα.

Οι σκέψεις του Χάρη και της Λένας έμοιαζαν να συμπληρώνουν η μία την άλλη. Τα μάτια τους κινούνταν με χαρακτηριστικές κινήσεις: από το μήνυμα, στις μαύρες κηλίδες από μελάνι στο έδαφος, μετά πάνω στον ουρανό και στην μauerη τρύπα που είχε αφήσει το κενό της Σελήνης.

Ξαφνικά, φύσηξε ένας άνεμος και η φεγγαρόσκονη ξεκίνησε να στροβιλιζείται στον αέρα σαν μικρές σπίθες που ξεπετάγονται από ένα τζάκι.

Τότε, η Θέμιδα προσγειώθηκε στο έδαφος και, αδέξια καθώς ήταν, σήκωσε ένα νέφος σκόνης που σκέπασε τους δύο φίλους.

«Οχ Θέμιδα, κοίτα τι έκανες!» είπε η Λένα σχεδόν θαμμένη από την σκόνη και πιο λευή σπό ποτέ.

«Κοίτα πως έγινες, μοιάζεις με λύκο του χιονιού!» είπεο Χάρης και ξέσπασε σε γέλια.

«Συγχώρα με γλυκιά μου Λένα, πρέπει να εξασκηθώ στον τρόπο που προσγειώνομαι στο έδαφος! Λοιπόν, κοιτάξτε πόσο μακριά έχετε φτάσει! Και τώρα; Τι σκέφτεστε να κάνετε;»

Ο Χάρης τότε έδειξε το μήνυμα της Σελήνης στη Θέμιδα, της εξήγησε τι είχε συμβεί με τον Πάρη και τον Γλάυκο, το ποτάμι και για τους περιέργους λεκέδες από μελάνι στο έδαφος.

«... αυτό που νόμιζες πως ήταν χαμένο, τόσο καιρό βρισκόταν πάντα εκεί μπροστά σου, περιμένοντας να βρεθεί». Η Θέμιδα επαναλάμβανε την πρόταση σκεπτική, κοιτάζοντας το σημείο στον ουρανό όπου κάποτε βρισκόταν η Σελήνη.

Η Λένα τίναξε την λευκή σκόνη που την κάλυπτε και αμέσως φάνηκε και πάλι η μαύρη της γούνα. Εκείνη τη στιγμή, η Θέμιδα και ο Χάρης βλέποντας την φίλη τους να ξαναβρίσκει το φυσικό της χρώμα κατάλαβαν τι συμβαίνει και φώναζαν με μια φωνή: «Μα φυσικά!»

«Τι εννοείτε;» είπε η Λένα απορημένη από το πόσο είχαν ενθουσιαστεί οι δυο της φίλοι.

«Η γούνα σου είναι και πάλι μαύρη! Πώς γίνεται να μην το σκεφτήκαμε νωρίτερα αυτό; “... αυτό που νόμιζες πως ήταν χαμένο, τόσο καιρό βρισκόταν πάντα εκεί μπροστά σου, περιμένοντας να βρεθεί”». Ο Χάρης δεν μπορούσε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του.

Η Λένα σάσισε για λίγο. «Μήπως εννοείς...»

«Το μελάνι!» συμπλήρωσε η Θέμιδα στριφογυρίζοντας στον ουρανό από την χαρά της.

Η Λένα είχε καταλάβει τι συνέβαινε.

«Ήπια το μελάνι! Η Σελήνη δεν είχε φύγει ποτέ από τη θέση της, ήταν πάντα εκεί περιμένοντας να βρεθεί!»

Η Θέμιδα κοίταξε τους δύο φίλους με ένα ολόγλυκο βλέμμα γεμάτο αγάπη και είπε:

«Λοιπόν, τώρα είναι η σειρά μου, κοιτάξτε!» Ο θερμός άνεμος πήρε αρκετή φόρα και εκσφενδονίστηκε με όλη της την δύναμη πάνω στον ουρανό. Ανέβαινε όλο και πιο ψηλά, ώσπου οι δύο μας φίλοι δεν μπορούσαν καν να την δουν. Η καλή Θέμιδα τότε φύσησε με όλη της τη δύναμη έναν δυνατό και θερμό άνεμο. Το σιτάρι που σκέπαζε το λιβάδι με ένα μαγικό τρόπο είχε πλέον γίνει ολόλευκο αλεύρι που τώρα στόλιζε τον ουρανό. Η Θέμιδα συνέχισε να ανεβαίνει πιο ψηλά γεμάτη σιγουριά και αυτοπεποίθηση, ώσπου έφτασε απέναντι από το σημείο όπου είχε κρυφτεί η Σελήνη.

Εκείνη τη στιγμή ξεκίνησε να γίνεται η πιο όμορφη μεταμόρφωση που είχε δει ποτέ της ολόκληρη η κοιλάδα!

Μέσα από τον θερμό άνεμο της Θέμιδας, το αλεύρι ξεκίνησε να δίνει ξανά μορφή στη Σελήνη! Κόκκο με κόκκο, κουκίδα με κουκίδα, η Σελήνη συνέχισε να σχηματίζεται στον νυχτερινό ουρανό, ώσπου να λάμψει ξανά η αξεπέραστη της ομορφιά σε ολόκληρη την Κοιλάδα!

Το φως της Σελήνης απλώθηκε ξανά σε ολόκληρη τη γη, όπως ένα καλοκαιρινό κύμα απλώνεται πάνω στην διψασμένη άμμο. Μετά το μαγικό αυτό θέαμα, επικράτησε απόλυτη σιωπή. Και ενώ αυτή η σιωπή έμοιαζε δύσκολο να νικηθεί, ξάφνου ξεκίνησαν να ακούγονται διαδκριτικά κάποιες νότες πέρα από τους λόφους. Σιγά-σιγά, όλο και περισσότερες νότες συνέχισαν να ακούγονται. Οι νότες αυτές μαζί σχημάτισαν μια υπέροχη μελωδία, ένα τραγούδι νίκης, ένα εμβατήριο ειρήνης! Η Σελήνη είχε επιστρέψει και στην Κοιλάδα είχαν ήδη στηθεί ένα ξέφρενο πανηγύρι!

Αυτή λοιπόν, ήταν η ιστορία του πως η Λένα και ο Χάρης, μια γλυκιά λύκαινα και ένας χαρούμενος βάτραχος, κατάφεραν να λύσουν το μυστήριο της χαμένης Σελήνης και να σώσουν τη Συναυλία του Σεληνόφωτος. Η συναυλία αυτή δεν θα αποτελούσε ποτέ ξανά αιτία για τσακωμούς. Τόσο στην Κοιλάδα, όσο και πέρα από αυτήν, η μουσική είχε γίνει ένας λόγος για να μπορούν τα ζώα να συναντιούνται, να μοιράζονται, να διασκεδάζουν και να γνωρίζονται μεταξύ τους! Όλα τα ζώα, λύκοι, βατράχια και οποιοδήποτε άλλο ζώο βρισκόταν κάτω από εκείνο τον υπέροχο έναστρο ουρανό. Έναν ουρανό γεμάτο με στολίδια και με το πιο όμορφο από εκείνα τα στολίδια, τη Σελήνη, να λάμπει για όλους.